

MARIENTJE

in Amerika

A.G. Lameris-Bolt

MARIANTJE IN AMERIKA

A. G. LAMERIS-BOLT

MARIENTJE IN AMERIKA

Tekeningen van Corrie van der Baan

TWEEDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

In de Marientje-serie verschenen

Marientjes mooie zomer, 3e druk

Marientje mag ook mee, 2e druk

Marientje in Amerika, 2e druk

Marientje aan het grote meer

Marientje en het wereldwonder

ISBN 90 266 4302 0

1. *Alles is anders*

Voor Marientje Manders werd alles nu een beetje anders. Het begon al, toen ze in de vroege meimorgen een vogel zijn liedje hoorde zingen. Vlak onder het open raam van de kamer waar ze sliep. Het maakte haar een beetje wakker. Soezerig dacht ze: „Dat is de merel in de kastanjeboom voor ons huis. Maar wat zingt hij vreemd! Anders dan gewoon . . .”

Ineens was ze klaar wakker. Met haarzelf was er immers ook iets bijzonders. Die zingende vogel buiten was niet de merel uit de kastanjeboom voor hun huis in Holland. En zij zelf was daar ook niet. Ze was nu in Amerika! In het witte huis van oom Peter en tante Betty. Hé, was dat nog maar pas gistermorgen dat zij met mams op een boot in New York was aangekomen? En dat ze Dots en Lots, die grappige tweeling, had ontmoet?

Het leek haar dat het véél langer geleden was.

Weer hoorde ze de vogel zingen. Zou het misschien die mooie rode vogel kunnen zijn die gister in de tuin zat? Hoe had tante hem ook maar weer genoemd? De kardinaalvogel.

Voorzichtig gleeed ze uit het bed en ging voor het open raam staan. Daar stond de perzikboom met z'n roze bloesem. Maar in die boom zat de rode vogel niet. Het zingen kwam van dichtbij.

O warempel, vlak onder haar raam, op een tak met witte bloesems, zag ze hem zitten. Het was de rode kardinaalvogel. Prittie, prittie, prittie klonk het.

Het parmantige kuifje op de rode kop ging heen en weer.

Mariëntje boog zich wat verder over de vensterbank om het prachtige diertje nog beter te kunnen zien. Maar daar schrok het van. Het vloog naar de tuin van de bureu.

En met die rode kardinaalvogel begon voor Mariëntje de eerste morgen bij oom Peter en tante Betty in Amerika. In de nieuwe wereld, zoals oma gister dit land genoemd had.

Ze keek op het klokje. Bijna zeven uur. In Holland is het nu twaalf uur, wist ze. De schoolkinderen gaan daar al naar huis om te eten. Hier beginnen we de dag nog. Ook dat was vreemd.

Ze hoefde vandaag nog niet naar school. Over een poosje pas. Eerst mocht ze nog een beetje wennen aan al het nieuwe, vooral aan de taal. Gek toch, dat ze met haar moeder samen nu zo ver van hun eigen huis was. Wel vijfduizend kilometer! Dat wist ze van Jerry, het Amerikaanse vriendje op de boot.

Even verlangde ze ernaar om vandaag gewoon met Nelleke, haar Hollandse vriendinnetje, naar haar eigen school te kunnen gaan. Zouden de kinderen haar niet uitlachen als ze hen niet verstond? Of als ze iets verkeerd zei? 't Was alles zo anders!

Ze kende wel een mondje vol Engels, maar ze moest nog heel veel leren. „Nou ja, 't zal best wennen,” dacht ze dapper.

Ja, voor Mariëntje was alles anders. Maar ze had haar oren en ogen goed open. Wat ze niet begreep, vroeg ze.

Ze was eerst wel een beetje verlegen toen 's middags na schooltijd een meisje kwam om met haar te spelen. Het was Linda, die op dezelfde school ging waar Mariëntje ook naar toe zou gaan. Ze woonde een paar huizen verder. Tante had haar, voordat Mariëntje er was, al gevraagd om het Hollandse logeetje te komen opzoeken. Dat wilde Linda best doen en daarom kwam ze meteen de eerste dag. Ze vroeg of Mariëntje meeinging naar haar huis. Maar dat durfde ze nog niet. Daarom bleef Linda bij haar spelen. En als ze elkaar niet begrepen, hielp moeder of tante even. Zo leerde Linda een beetje Hollands en Mariëntje er wat Engels bij. Ze hadden reuzepret. Want soms moesten ze elkaar met gebaren

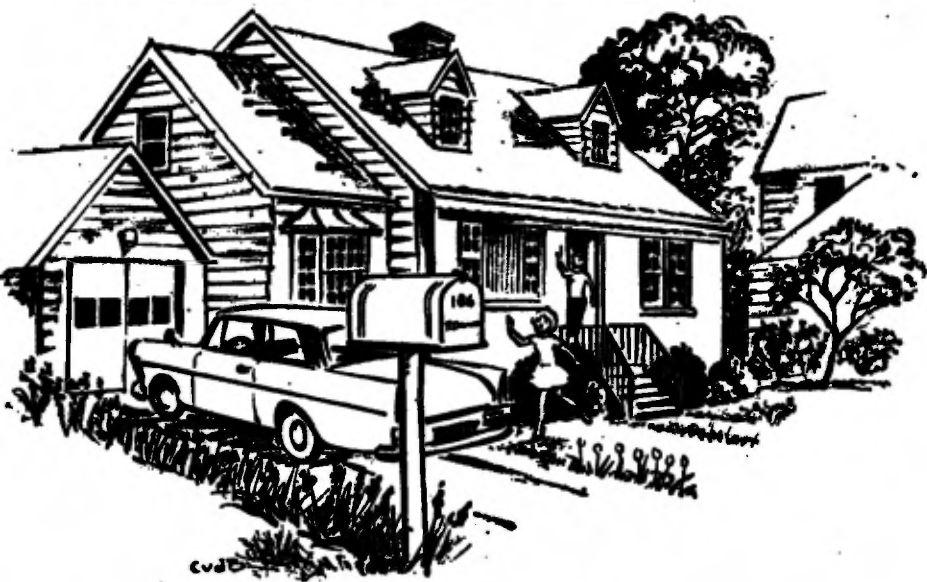
duidelijk maken wat ze bedoelden. Linda, met haar donkerbruine ogen, trok daarbij de grappigste gezichten. Daar schaterde Marientje om. Voor ze het wisten was het al etenstijd.

Toen Linda naar huis ging, wuifde Marientje haar na.

„Bye, bye,” riep ze, „come again.”¹

Nu had ze hier toch al een vriendinnetje. Al konden ze elkaar nog lang niet altijd verstaan. Toch fijn dat ze met Linda naar die school zou gaan.

Nadat Linda weggegaan was, duurde het niet lang meer dat oom uit z'n kantoor thuiskwam. Marientje hoorde de auto het pad naar de garage oprijden en huppelde hem tegemoet.

„Hallo Marientje,” zei hij, „hoe vond je dat meisje dat bij je was?”

„Heel aardig, oom, we hebben erg veel plezier gehad. Maar soms begrepen we elkaar niet.”

„Dat went wel,” zei oom. „We zullen in huis ook maar Engels gaan praten, dan leer je dat het gauwst. Zeg, ik moet nog naar een winkel. Ga je mee? Dan wandelen we er even heen.”

¹ Dag, kom nóg eens. Spreek uit: bai bai, kam egèn (g als zachte k).

„Graag!”

„Ga het dan maar vlug binnen zeggen.”

In een wip was ze terug. Samen wandelden ze door de lanen.

„Wat een gekke brievenbussen heb je hier,” vond Marientje.

„Blikken bussen op een paaltje vóór in de tuin. Waarom zijn die niet zo als bij ons in de deuren?”

„Nou ja, gekke . . .,” zei oom. „’t Is anders dan bij jullie, maar daarom is het nog niet gek! Alle huizen in deze buurt hebben tuinen. En als de postbode langs komt, kan hij veel vlugger de post in zo’n brievenbus op een paaltje voor aan de straat doen, dan al die tuinen inlopen.”

„Dat is waar,” zei Marientje, „maar ik zie nergens een slot erop. Iedereen kan dus zo maar bij de brievenbus.”

„Ja,” zei oom, „maar er staan heel strenge straffen op als iemand die er niets mee te maken heeft, post uit de bus haalt. En het gebeurt ook haast nooit. Er zullen nog wel meer dingen zijn die anders zijn.”

„Dat is juist leuk!” riep Marientje.

In de winkel keek ze goed rond. ’t Was een echte „Winkel-van-Sinkel”. Oom wilde even wat pijptabak kopen. Maar je kon er ook ijs krijgen.

„Jij moet het ijs maar kopen,” zei hij.

„Nee, dat durf ik niet!”

„Och kom, Hollandse meisjes zijn toch niet bang?”

„Natuurlijk niet! Wat moet ik dan zeggen?”

Oom zei het haar voor. Marientje probeerde het een paar keer zo goed mogelijk na te zeggen. Het winkelmeisje knikte haar bemoedigend toe.

„En nu betalen,” zei oom. Hij gaf haar een groen dollarbiljet. „Ik zal wel kijken of het goed gaat.”

„How much?”¹ vroeg Marientje verlegen aan het meisje.

„Sixty cents.”

Marientje gaf haar de dollar en keek wat voor kleingeld ze terug kreeg.

„In orde,” zei oom. „Kijk maar, je hebt een quarter, een dime en een nickel² terug; veertig dollarcenten. En nu gauw met het ijs naar huis voordat het smelt. Straks laat ik je nog meer wissel-

¹ Hoeveel? Spreek uit: hou matsj?

² Kwartje, dubbeltje, stuiver. Spreek uit: kwórter, daim, nikkel.

spelletjes doen met geld. Dan kun je later alleen boodschappen voor ons doen. Als je alle wisselsommetjes goed maakt, krijg je een nickel van me. Weet je wat dat is?"

„Een stuiver!" riep Marientje. „Het geld is eigenlijk net als bij ons: kwartjes, dubbeltjes, stuivers. Wij hebben geen halve guldens en hier zijn wel halve dollars. Maar de geldstukken zijn natuurlijk anders. Veel groter dan bij ons."

„Anders. Ook gek?" plaagde oom.

„Alleen maar anders," zei Marientje lachend.

Met het doosje vol ijs in de hand huppelde ze naast hem naar huis.

2. *Marientje ziet de school*

Na een week begon Marientje al wat te wennen aan de vreemde dingen om haar heen. Maar met de taal moest ze natuurlijk erg haar best doen om die te kunnen verstaan en te spreken. In huis werd nu alleen maar Engels gepraat. Marientje leerde de gewone dagelijkse dingen al gauw bij hun naam. Als ze de postbode zag aankomen, liep ze hem tegemoet, nam de post van hem aan en bedankte dan netjes. Hij had schik in haar en maakte vaak een praatje.

Ze hielp tante mee in huis en in de tuin. Vooral het tuinwerk vond ze fijn. Ze leerde de namen van de planten en bloemen en van de gereedschappen waarmee getuinierd werd. En van de bontgekleurde vogels die af en aan vlogen. Ze zag de kardinaalvogel vaak en lette goed op waar die telkens heen vloog. Tot haar grote vreugde ontdekte ze z'n nest hoog in de heg rondom de achtertuin. Ze was nu al benieuwd naar de jonge kardinaaltjes . . .

Tante en mams namen haar mee naar de winkels om boodschappen te doen. Ze lieten haar dingen kopen en geld wisselen. Net zo als oom het de eerste dag had gedaan.

Het duurde niet lang of Marientje deed haar eerste boodschap. Helemaal alleen! Heel trots kwam ze met een zak sinaasappels en het juiste wisselgeld terug.

„Zo,” zei tante, „gefeliciteerd! Nu mag je vanmiddag met moeder en mij naar de school.”

„O,” zei Marientje, toch een beetje verschrikt, „nu al?”

„We gaan eerst eens kennismaken en vragen of je jouw klas mag zien. Dan gaan we je wijzen hoe je bij oom Peters kantoor kunt komen. Want je gaat eerst alleen maar 's morgens. Dan mag je met hem meerijden. Als je gewend bent, ga je hele dagen. Je kunt dan met de schoolbus mee, tussen de middag overblijven en met de kinderen de lunch op school eten. Hoe lijkt je dat?”

„Best!” zei Marientje.

„En . . .” zei tante geheimzinnig, „na het bezoek aan de school gaan we nog naar een groot warenhuis. Omdat je al zo vlug geleerd hebt boodschappen alleen te doen, mag je met mij mee naar de speelgoedafdeling. Ik heb je toch beloofd dat je net zo'n aankleedpop zou krijgen als Dots en Lots?”

O ja, dat was zo. Door al het nieuwe had ze warempel vergeten wat tante haar de eerste dag, toen ze bij de tweeling was, beloofd had. Haar ogen straalden. Dat nare van de nieuwe school leek nu ineens minder erg.

Ze gingen na het middageten. Marientje mocht haar nieuwe jurk aan. Omdat oom toch meteen naar zijn kantoor ging, konden ze fijn met hem meerijden. De school stond wel acht kilometer van huis. De weg liep door een mooie villawijk waar overal de „dogwoods”¹ bloeiden. Die „dogwoods” waren een en al kleur door hun rode, roze en witte bloesems.

„Wat een gekke naam eigenlijk,” dacht Marientje. „Hondehout . . .” Die prachtige bomen hadden toch zeker een mooiere naam verdiend!” Ze zaten zo vol bloesems, dat je haast geen blaadjes zag. Jammer dat je er zo vlug voorbijreed.

„Ik zou best de weg naar school willen lopen,” zei Marientje.

„'t Zou je niet meevallen. Dan moest je 's morgens al heel vroeg weg en kwam je 's avonds laat terug. 't Is te ver.”

Ze kwamen al gauw door een buitenwijk van de stad waar de school stond. Daar, bijna boven op de heuvel, zagen ze een heel groot gebouw met een plein ervoor.

„De school!” riep Marientje. Haar hartje bonsde wild nu ze er zo dichtbij was.

¹ Letterlijk: hondehout. Spreek uit: dôgwoedz (g als zachte k).

Oom stopte en liet de dames uitstappen. Hij moest zelf naar z'n werk.

„Tot straks,” zei hij. „Niet bang zijn, Mariëntje, er zijn geen menseneters daarbinnen. Let vooral goed op hoe je mijn kantoor kunt vinden.”

„Okee oom, tot ziens!”

Het was heel stil bij de school. Je zag niemand op het plein. De kinderen waren allemaal in hun lokalen. Ze gingen door het hek en staken het schoolplein over. Door de schooldeuren kwamen ze in een grote hal. Tante vond de kamer van het hoofd en klopte aan.

„Come in,”¹ hoorden ze.

Het hoofd, meneer Dickson, begroette hen hartelijk. Toen hij hoorde dat Mariëntje nog maar kort geleden uit Nederland gekomen was, begon hij Hollands tegen haar te praten. Maar het klonk heel anders . . .!

„Ja,” zei hij lachend, „daar ben ik niet zo knap in. Ik ben maar één keer in Nederland geweest. Kun jij al wat Engels spreken?”

„A little bit,”² antwoordde Mariëntje verlegen.

„Dat is genoeg om mee te beginnen,” zei hij.

Hij vroeg haar een paar dingen. En werkelijk, het viel erg mee. Mariëntje was helemaal niet bang meer en antwoordde hem zo goed en zo kwaad als het ging. Het was nu toch maar fijn dat ze het thuis al een beetje geleerd had. En op de boot, van Jerry.

Meneer Dickson schreef haar naam en adres op en hoe oud ze was. Ook vroeg hij naar haar schoolrapport. Mams haalde het uit haar tas. Hij bekeek het met belangstelling.

„Dat ziet er goed uit,” zei hij. „Bij ons krijg je geen cijfers maar letters op je rapport. A is het hoogst en F het laagst. Ik geloof dat ik je wel in je eigen klas kan zetten omdat je al een beetje Engels kent. Anders zou je in een lagere klas moeten.”

Fijn, nu kwam ze bij Linda te zitten!

Meneer Dickson vond het best dat ze eerst alleen maar 's morgens kwam. Ze kon dan 's middags thuis wat gemakkelijke boeken proberen te lezen.

„Ik moet ook elke dag wat Nederlandse taallessjes maken,” zei Mariëntje, „anders kom ik achter op m'n eigen school.”

¹ Binnen.

² Een klein beetje.

„Dat lijkt me goed,” zei het hoofd. „Nu zal ik even de juffrouw van je klas vertellen dat er bezoek komt.”

Hij sprak voor een microfoon en zei: „Hello, Miss Maxwell, hier komt bezoek voor u. Een nieuw meisje voor uw klas.”

Marientje keek verbaasd. Kon hij zo maar met de juffrouw in de klas praten? Ze hoorde ook het antwoord. „Uitstekend. Ze is van harte welkom.”

Het gaf haar een blij gevoel dat ze welkom was. Vol verwachting klom ze daarom met moeder en tante de trappen op die naar de verdieping leidden waar haar lokaal was.

Ze moesten even zoeken, want er waren erg veel deuren.

„Wat een grote school!” zei Marientje.

„Dat komt omdat er ook veel kinderen van ver uit de omtrek komen met schoolbussen. Maar enkele kinderen wonen in de buurt.”

Toen tante aanklopte, bleef Marientje een beetje achter moeder staan. Ze vond het toch nog wat eng. Een jongen met een guitig gezicht vol sproeten deed de deur open. Toen schoof moeder Marientje naar binnen. Dertig paar nieuwsgierige ogen keken haar aan. Maar Marientje lette er niet op. Ze zag alleen maar de vriendelijke ogen van Miss Maxwell, die hen begroette en zei: „Welkom. Ik ben Miss Maxwell. Hoe heet jij?”

Zachtjes noemde Marientje haar naam.

„Wat een mooie naam. Maar die hoor je hier niet.”

Ze probeerde hem na te zeggen. Het klonk als „Mewientsje Mandes”.

Marientje schoot in de lach. Het klonk zo grappig. De kinderen lachten ook.

„Waar kom je vandaan?”

„Van Holland,” antwoordde ze.

„Dat is leuk!” riep de juffrouw. „Dan ben je wel van heel ver gekomen.” Toen sprak ze tegen de klas: „Dit is Mewientsje Mandes. Ze komt uit Holland. Laten jullie haar even weten dat we blij zijn dat ze bij ons komt?”

„Welcome Mewientsje!” riep de klas. De jongens en meisjes wuifden met de armen.

„Nu,” vroeg de juffrouw lachend, „wanneer kom je?”

„Morgen, als het mag,” zei Marientje.

Ze keek naar de gezichten voor haar en ontdekte Linda, die haar

lachend toeknikte. Ze wist ineens dat het fijn was weer bij een klas met jongens en meisjes te horen. Het lokaal zag er vrolijk en gezellig uit. Aan de muren hingen bontgeschilderde tekeningen. Er stond een piano. In een grote zandbak op een tafel was door de klas een Amerikaans dorp gebouwd. Met een wit kerkje alsof het van suikergoed was en een bruinroodgeverfde boerderij met schuren, tegen groene heuvels. Marientje keek gauw even naar de sommen op het bord. Nou, die waren echt niet om van te schrikken. Toen keek ze weer naar de klas.

Op de derde rij stootte een meisje met een lange paardestaart het meisje dat voor haar zat aan en wees op Marientjes schoenen. Ze trok daarbij haar neus op. Het andere meisje knikte en samen zaten ze wat te giechelen. Waarom deden ze dat? Vonden ze haar schoenen niet mooi? Marientje was zelf nogal trots op haar blauwe schoenen die ze voor de reis gekregen had. Vonden die meisjes daar wat vreemds aan? Ze keek verlegen voor zich.

Moeder sprak nog even met Miss Maxwell af dat Marientje om te wennen eerst 's morgens kwam. De juffrouw beloofde haar wat extra te helpen met spellen en lezen.

„Heel vriendelijk van u,” zei moeder, „daar ben ik erg blij om. Ik zal haar thuis ook zoveel mogelijk helpen.”

Ze groetten Miss Maxwell en de klas en verlieten het lokaal.

„Mams, ik heb best zin om te gaan,” zei Marientje.

„Zie je wel,” zei tante, „alles went. De kinderen zullen vast aardig voor je zijn.”

„Ik zag twee meisjes die zo raar deden en naar mijn schoenen wezen. Waarom zouden ze dat hebben gedaan?”

„Och,” zei mams, „misschien zijn onze schoolschoenen een beetje anders dan die ze hier dragen. Maar daar hoeft jij je niets van aan te trekken. Als alle kinderen op de wereld precies hetzelfde droegen, zou het maar een saaie boel zijn. En jij vindt iets dat anders is dan je gewend bent, toch soms ook gek?”

Toen ze buiten kwamen, zei tante: „Let nu goed op. Als je morgen de school uitkomt, moet je naar rechts de heuvel oplopen. Twee blokken. Dan weer twee blokken naar links. Op de hoek van het tweede blok vind je oom Peters kantoor. We doen nu net of jij ons de weg moet wijzen. Dan weten we meteen of je het vinden kunt.”

Het was gemakkelijk genoeg. Twee blokken naar rechts, daarna

nog even twee naar links. Daar was het kantoor! Oom Peters naam stond in grote letters op het raam.

„Ik vind het best fijn om morgen te gaan, oom,” zei Marientje toen ze binnenstapte.

„Daar was ik niet bang voor,” zei hij.

Hij bracht hen even in de auto naar het grote warenhuis in de binnenstad. Op de speelgoedafdeling keek Marientje haar ogen uit. En toen de winkeljuffrouw een paar van die schattige popjes voor haar neerlegde, kon ze haast geen keus maken. Dat blondje met de eigenwijze vlechtjes en het gebloemde jurkje? Of dat pit-tige donkere dametje met haar hoedje en het rood-met-blauwe manteltje?

Het werd de donkere. Ze mocht nog een paar extra schoentjes erbij uitzoeken. „Voor zondags,” zei tante.

„Ginny” stond op het doosje waar het popje in lag. Dat vond Marientje een leuke naam.

„Zo ga ik haar ook noemen,” zei ze.

Ze bekeken de kleertjes en andere dingen die je nog apart kon krijgen. Pietepeuterige rolschaatsen, kunstschaatsen met witte laarsjes eraan, manteltjes, hoedjes, nachthemden, strandkleren, handschoentjes, tasjes, een koffertje. Je kon zo gek niet bedenken of het was er. Alles en alles voor zo'n klein dametje.

„Weet je wat,” zei tante, „je kunt ook patroontjes voor die kleertjes kopen. Die kun je best zelf maken voor Ginny. Lapjes heb ik genoeg. Je kunt dan je zakgeld sparen om die dingen te kopen die niet zelf te maken zijn.” Ze kocht de patroontjes erbij.

Marientje gaf tante een dikke pakkerd voor deze verwennerij. Met haar nieuwe kind in de hand liep ze trots met hen mee. Wie had nu zo'n tante die haar zo verwende terwijl ze niet eens jarig was? Ze voelde zich zo rijk, dat haar hart bijna van vreugde barstte. Van blijdschap neuriede ze een liedje.

3. *Kriebels en de eekboorn*

De volgende morgen was Marientje al vroeg wakker. Wat was er voor bijzonders vandaag?

O ja, ze ging naar de school die ze gisteren gezien had. 't Was

nog te vroeg om op te staan. De zon was nog niet helemaal over de heuvel geklommen.

Op de stoel naast het bed lag Ginny. Ze pakte haar op. Wat een dot was dit Amerikaantje. Ze kon haar hoofdje draaien en je kon haar ook laten lopen. Hoe zou Nelleke haar vinden? Ze nam de enveloppe met de patroontjes. Aandachtig bekeek ze de plaatjes waar de te maken kleertjes op stonden. 't Zou gezellig zijn die samen met Nelleke te maken als ze weer terug was in Groningen. Wacht, ze wist iets leuks. Ze zou haar zakgeld sparen om voor Nelleke ook een Ginny te kopen als mams het goed vond. Dat blondje bijvoorbeeld. Dan konden ze samen van alles maken. Dan was het een tweeling. Zoals Dots en Lots. Dan kon het blondje Winny heten . . .

Mariantje fantaseerde wat ze allemaal konden maken. Hè, 't zou leuk zijn als Nelleke vandaag met haar mee kon. Maar dat ging nu eenmaal niet. Nelleke was ver weg. Ze zou haar gauw eens een brief schrijven. Daarin van alles vertellen over deze school en Linda.

Gistermiddag na schooltijd was Linda nog even geweest. Die had beloofd haar vanmorgen bij het schoolhek op te wachten. Dat hielp ook om er niet tegenop te zien.

Ze trok het rolgordijn een eindje op. Nu kon ze in de tuin zien, op de heg. Daar had de kardinaal z'n nestje. Ze hoorde hem al. Z'n prittie, prittie, prittie klonk weer in de stille morgen. Marientje zag hem vaak op de voedertafel zitten. Ook het vrouwtje, dat lichtbruin was met een rood kopje en snaveltje. Ze kon niet in het nest kijken als ze in de tuin was. Maar tante had de trap erbij gehaald toen het mannetje en het vrouwtje op de voedertafel aan het eten waren. Drie schattige lichtblauwe eitjes met rode stipjes zag Marientje in het nestje. Zodra er jongen waren, mocht ze nog eens kijken. Ze vond die rode kardinaal net een vogel uit een sprookje.

De nieuwe schooljurk hing klaar op een stokje.

Het was het roze ruitje met het blauwe borduurwerk. De schooltas met haar etui erin lag eronder. Ze had aan alle potloden een punt geslepen. Het werk kon beginnen . . .

Na het ontbijt stopte tante een lekkere appel in de tas. Voor in

de pauze. Want van opgewondenheid had Marientje niet veel trek gehad.

Ze stapte bij oom in de auto. Terwijl hij het tuinpad afreed, zwaaide ze naar moeder en tante, die haar nawuifden.

Een kriebelig gevoel had ze in haar maag. Door alles wat haar wachtte. En toch was er ook dat blijge gevoel dat het weer prettig zou wezen om bij andere kinderen te zijn. 't Was wel erg gezellig bij oom en tante en moeder, maar als alle kinderen in de buurt overdag naar school waren, was het er toch wat stil.

De zon scheen vrolijk en de tuinen pronkten met hun bloeiende bomen en struiken.

„'t Is hier vaker mooi weer dan bij ons,” merkte Marientje op.

„Thuis moet ik haast altijd een regenjas aan. Gelukkig woon ik daar vlak bij de school. Even het park door en dan ben ik er al. Ik ga met de benenwagen, hoor.”

„Dat weet ik,” zei oom. „Ik heb je immers wel eens van school gehaald toen wij bij jullie logeerden?”

„Dat is waar ook. Toen was ik nog heel wat kleiner. Nelleke en ik mochten wel eens uw auto wassen en dan trakteerde u ons op een ijsje.”

„We hadden een fijne tijd bij jullie. Als jullie het nu maar net zo fijn hier vinden.”

„Nou en of! Behalve dan . . .” Ze zweeg.

„Wat behalve dan,” wilde oom weten.

„Behalve dan dat ik bang ben dat de kinderen me zullen uitlachen als ik iets verkeerd zeg.”

„Maar je zei gister immers dat je het fijn vond om te gaan!”

„Ja, gister . . .” zuchtte ze. „'t Is fijn en niet fijn.”

„'t Kan maar één van beide zijn,” lachte oom. „Kop op! 't Is alleen maar fijn. Wedden dat je er vanmiddag al blijven wilt?”

De auto klom de heuvel op. Nu zijn we er al gauw, wist ze. Zou Linda bij het hek zijn? Voordat oom stopte, zag ze Linda al staan. Hè, gelukkig! Ze zwaaide naar Linda, die meteen naar de auto liep.

„Hallo Marientje, dag meneer Dammers, ik neem haar wel mee.” Marientje stapte uit en Linda nam haar bij de hand. Verdwenen waren alle kriebels in haar maag. Ze had immers een vriendinnetje hier. Die zou haar wel helpen.

„Fijn Linda,” zei oom, „dan kan ik meteen doorrijden. Ik weet

dat ik Marientje bij jou in goede handen achterlaat. Tot twaalf uur dan meisje. Weet je nog hoe je me vinden kunt?"

Marientje knikte. O ja, dat wist ze nog best. 't Was in de 8e straat. De straten hadden hier vaak nummers in plaats van namen.

Linda trok haar mee. Ze kon nog net even naar oom zwaaien. Die zag hen glimlachend na terwijl ze door het hek liepen, het plein op.

Er waren al veel kinderen aan het spelen. Een heel troepje uit hun klas kwam om hen heen staan.

„Hallo Marientje.”

Ze wist nog niet hoe de meisjes heetten. Maar Linda zei: „Dit is Susi en dat is Jenny en dit is Cindy en dit is . . .”

Susi had een lang springtouw bij zich en vroeg of ze meededen. De tassen werden op een hoop langs de muur gelegd. De meisjes die draaien moesten, werden aangewezen. De rest stelde zich achter elkaar op.

Marientje genoot. Ze deed voor de Amerikaantjes in het springen niet onder. Als het haar beurt was, miste ze de boog niet. Touwtjespringen was overal gelijk. Het springtouw noemden ze een skipping-rope. De springversjes waren wel anders. Wat ze bij het springen zongen, ging over een postbode. Marientje probeerde het mee te zingen.

Toen ze even stonden uit te puffen, vroeg Susi haar een Hollands springversje te zingen. Marientje koos:

„In spin, de boog gaat in,
uit spuit, de boog gaat uit.”

Ze zong het langzaam voor. De anderen deden hun best het na te zingen. Het klonk erg grappig. Ze hadden er met elkaar dolle pret om.

Er kwamen steeds meer jongens en meisjes om hen heen staan. Nieuwsgierig vroegen die waarom ze zo lachten. Ze begonnen mee te doen. Over het plein klonk nu:

„In spin, de boek kaat in,
oit spoit, de boek kaat oit.”

„Nee nee,” riep Marientje, „niet oit, maar uit! En gaat, niet kaat.”

Maar die Hollandse g was te moeilijk voor hen. Ze maakten er

een zachte k van. Ze sprongen en zongen: „Oit spoit, de book kaat oit.”

Marientje moest er zo om lachen, dat ze met haar voet het touw raakte. Nu moest zij draaien. Over het plein klonk het weer: „In spin . . .”

Jammer, de bel luidde. Susi rolde het touw op. Het hele springclubje zocht de tassen op en ging met elkaar naar binnen.

Linda vroeg Miss Maxwell of Marientje aan het tafeltje naast dat van haar mocht zitten. Dan kon ze haar met alles helpen.

Dat was uitstekend. 't Gaf Marientje een vertrouwd gevoel.

Ze haalde haar schooletui uit haar tas en legde het voor zich neer op het tafeltje. De kinderen dicht bij haar keken er nieuwsgierig naar.

„O,” dacht ze, „is dat ook alweer anders? Nou ja, wat geeft het?” Ze was nu niet verlegen meer. Ze hadden haar zo leuk mee opgenomen in hun spel op het plein. Een gezellige jongen met bolle rode appelwangen zat voor haar.

„Hi,”¹ zei hij, „ik ben William. Heb jij ook broers?”

Marientje schudde haar hoofd.

„Jammer, we hebben hier al meisjes genoeg.”

¹ Betekent: dááág. Spreek uit: hai.

Ze haalde haar schouders op en zei: „Dat kan ik niet helpen.” „Zeg, heb jij Hollandse postzegels? Dan krijg je Amerikaanse van mij.”

„Morgen,” beloofde ze. O ja, ze had aan de jongens van haar klas in Holland Amerikaanse postzegels beloofd. Dat kwam dan mooi in orde zo.

„Okee.”¹ Z'n duim stak hij omhoog.

De les begon met het zingen van een morgenzang. Linda zocht het vlug voor haar op in een boekje. De wijs was dezelfde als die van een lied dat ze in Holland al geleerd had. Daarom kon ze een beetje meedoen.

„We zullen nu het Onze Vader bidden,” zei Miss Maxwell.

Gelukkig, dat had mams haar al geleerd. In de kerk had ze dat ook mee kunnen doen. Ze voelde zich er blij door worden. Ze vouwde haar handen en sloot haar ogen. Het werd eerbiedig door de kinderen opgezegd.

Na het amen zei Miss Maxwell: „Kon je meedoen?”

Mariantje knikte blij.

„'t Is een mooie gedachte,” zei de juffrouw, „dat overal op aarde we dit kunnen bidden. In welke taal ook. Voor God is het gelijk. We zijn allemaal kinderen van één Vader. Of we nu Eskimo's zijn of Europeanen of Afrikanen, blank of bruin, Hij is onze Vader in de hemel, tot wie we altijd mogen bidden.”

Toen vroeg ze wie nog wist waarover er de vorige dag uit de bijbel verteld was. Mariantje begreep uit de antwoorden dat het over Daniël ging. Miss Maxwell ging daarover verder vertellen. Mariantje verstond er niet alles van. Maar ze kende de geschiedenis en omdat de juffrouw een flanelbord gebruikte, kon ze het toch wel volgen. Telkens werd een figuur tegen het bord gelegd. De koning, de dienaar, Daniël, de leeuwen in de kuil. Die zagen er wild uit. Maar ze deden Daniël niets, omdat God hem beschermde.

Na de bijbelles werd er gerekend.

Ze kregen allemaal een blad waar de sommen op stonden.

Alleen het antwoord hoefde maar ingevuld te worden. Dit soort sommen had Mariantje al gehad. Tot verbazing van Miss Maxwell en de klas had zij ze het eerst klaar. Miss Maxwell zette er

¹ Betekent: in orde, goed.

een grote A op en zei: „Knap!”

Marientje bloosde ervan. De juffrouw gaf haar een leesboek. Ze moest het maar zeggen als het nog te moeilijk was.

Nou, dat was het. Ze begreep er niet veel van. Linda mocht voor haar een boek uit een lagere klas halen. Dat was gemakkelijker; bij elk plaatje stonden woorden.

Maar van de volgende les, de taalles, bracht ze niet veel terecht. Aan 't eind van een zin moest een woord ingevuld worden. Soms wist ze het, meestal niet. En ze maakte er veel spelfouten in.

't Was natuurlijk niet leuk om zoveel rode streepjes op je blaadje te krijgen als je in je eigen taal wel goed zou kunnen meedoen. Maar het was immers nog maar de eerste keer. 't Zou wel beter worden. Ze zou goed haar best doen.

Hè, ging daar de bel voor de pauze al? Was het pas vanmorgen dat ze voor het eerst in deze klas gekomen was? Ze voelde zich er al helemaal thuis en ze speelde mee alsof ze er altijd bij gehoord had. Met stralende ogen nam ze na de pauze haar plaats weer in.

Nu werd er verder gebouwd aan het dorp en de boerderij in de zandbak. Er werd geknipt en geplakt. Ze mochten door de klas lopen om elkaar te helpen of om iets op het bord te tekenen. Een groepje moest de bomen in het bos verzorgen, anderen de dieren in het veld. Een paar jongens hadden hun eigen miniatuurtractor of -vrachtauto meegebracht. Van karton maakte William een witte toren met een rood dak erop. Die zette hij bij de schuren. „Wat is dat?” vroeg Marientje hem.

„Een silo,” zei hij. „Daar wordt het pasgemaakte gras in bewaard. In de winter heeft het vee dan vers voer. Hebben jullie die niet?”

„Nee,” zei Marientje, „bij ons drogen ze het gras. Dan is het hooi. En dat gaat dan in de schuur of een . . .” Hè, wat was een hooiberg nu? Ze wist het woord niet, maar ze tekende er eentje met een krijtje op het bord. Een volle hooiberg onder een dak.

Miss Maxwell zag het. Ze vroeg Marientje of die niet eens wat plaatjes kon meebrengen van een Hollandse boerderij. Dan konden deze kinderen zien hoe het in Holland toeging.

O ja, dat wilde ze graag. Ze had immers het plakboek waar ze de hele winter aan gewerkt had? Met boerderijen, polders, dijken, molens en oude kastelen. Allerlei dingen die hier niet waren. Het

was leuk om van elkaar te leren.

De tijd vloog om. Veel te gauw naar haar zin luidde de bel. Oom kreeg gelijk. Ze had best met de anderen willen overblijven. Maar hij wachtte op haar, dus moest ze wel gaan.

Linda bracht haar tot het hek.

„Tot ziens,” zei ze, „weet je goed de weg?”

„O ja, best,” zei Marientje.

Linda wuifde haar een eindje na en ging toen naar binnen. Een paar kinderen die in de buurt woonden, moesten de andere kant op. Jammer!

Marientje voelde zich opeens erg alleen. Was Linda maar bij haar. Kom, ze moest niet kinderachtig zijn. Ze wist immers de weg.

Dapper liep ze de heuvel verder op. Met haar gedachten nog bij alles wat ze die morgen gedaan had. Alles was best meegevallen. Wat had ze straks veel te vertellen thuis.

Nieuwsgierig bekeek ze de huizen en tuinen waar ze langs kwam. Ineens stond ze van schrik stil. Hu, iets grijzigs schoot pijlsnel

vlak voor haar voeten langs. In een flits was het voorbij. Maar een eindje verderop bleef het stil zitten.

't Was een eekhoorn. Maar z'n vachtje was anders dan dat van de eekhoorns in Holland. Niet roodbruin, maar grijs.

Het diertje zat daar zo parmantig en keek naar haar. „Het wacht op mij,” dacht ze. Het guitige snuitje met de kraalogen verte-

derde haar. Ze liep er op af. Maar het eekhoortje huppelde alweer verder. Zij er achteraan. Verderop zat het weer stil, alsof het wachtte.

Het werd een leuk spelletje. 't Was net of het krijgertje met haar speelde. Marientje speelde mee. Ze had alleen maar aandacht voor het grappige dier, dat haar meelokte over de straten heen. Daardoor vergat ze de huizenblokken te tellen.

Het eekhoortje vloog eindelijk tegen de stam van een dikke boom omhoog.

Ze wachtte een poosje geduldig of het diertje weer naar beneden zou komen. Op een hoge tak zag ze het zitten, z'n omhoogstaande staartpluim heen en weer zwaaiend en twittwitterend kletsen met een andere eekhoorn. Die hoorde ze wel, maar hij was nergens te ontdekken. Misschien woonden ze wel samen in deze boom. Kom, ze moest nu maar eens doorlopen.

Mariantje dacht dat ze bij de grote hoek linksaf sloeg. Maar dat was niet zo. Waar ooms kantoor moest zijn was helemaal geen kantoor! Er was wel een huis. Onthutst keek ze ernaar. Hoe kon dat nu? Ze moest te ver achter de eekhoorn aan gelopen zijn.

Een akelig verlaten gevoel be kroop haar. Wat nu?

Oom zou ongerust worden als ze niet dadelijk uit school kwam. Wacht eens. Welke straat zou dit zijn? Aan de overkant zag ze een bordje op een huis. De 10e straat, las ze. Ze was dus twee blokken te ver. Als ze nu twee blokken naar links liep, moest ze juist op de goede plaats uitkomen. Toch wel gemakkelijk dat de straten nummers hadden. Ze zou maar hard lopen om de verloren tijd weer in te halen. Hijgend, met een vuurrood gezicht, kwam ze bij de 8e straat.

Ha, gelukkig! Daar was het kantoor met de vertrouwde naam erop. Ze moest aan de overkant wachten tot het verkeerslicht op veilig-oversteken sprong.

Oom stond te telefoneren, zag ze. Hij stond met de rug naar haar toe. Toen legde hij de hoorn neer. Hij keek naar buiten in de richting vanwaar ze had moeten komen. Z'n gezicht stond somber.

Mariantje zwaaide, maar hij zag haar niet. Eindelijk kon ze oversteken.

En toen ontdekte hij haar. Hij kwam vlug naar buiten.

„Waar bleef je toch? Ik heb net de school opgebeld of je daar

nog was. Maar je was al lang weg, zeiden ze. Ik werd zo ongerust."

„Ik ben dom geweest," zei Marientje, nog hijgend. Ze vertelde van de eekhoorn.

„Jij met je eekhoorn," bromde oom. „En mij maar in de rats laten zitten. Beter opletten volgende keer. Moet ik je anders komen halen? Je bent groot genoeg om alleen te gaan."

„Ik was zelf ook bang," zei Marientje.

„Je bent dom. En toch flink," zei oom. Z'n stem was al niet boos meer.

„Ik zal wel even bellen dat we er aan komen. Anders begrijpen tante en je moeder niet waar we blijven."

Onderweg vroeg hij hoe het geweest was op school.

„Fijn," zei Marientje, „ik had best vanmiddag willen blijven."

„Zei ik dat vanmorgen niet?" vroeg oom. „Nog even en je bent een Amerikaans meisje . . ."

„Poeh," zei ze, „dat word ik nooit!"

Toen mams alles hoorde zei ze: „Ik ben blij dat je het op deze school zo prettig vindt. Maar het was wel erg dom van je om achter die eekhoorn aan te lopen en te vergeten waar je was. Je had eraan moeten denken dat oom op je zat te wachten en ongerust zou worden. Vooral nu alles nog wat vreemd voor je is, moet je juist goed nadenken bij wat je doet."

„Ja mams, maar het was zo'n schattig diertje. Het nam me gewoon meel!"

„Jij met je hart voor dieren hebt je laten betoveren door die rakker. Ik begrijp het wel, maar we moeten toch op je kunnen rekenen. Als er een afspraak gemaakt is, moet je je best doen je daaraan te houden."

Marientje knikte. „'t Komt in orde, mams."

„k Ben blij dat je op tijd terugkwam," zei tante. „Verbeeld je dat ik jouw deel van de bosbessencake, die we toe eten, aan de kardinaaltjes had moeten opvoeren . . . En nu maar allemaal gauw aan tafel, mensen!"

Op weg daarheen hadden geen tien grijze eekhoorns Marientje kunnen meelokken.

De reuzehonger en de gedachte aan de bosbessencake die tante zo heerlijk kon bakken, deden haar nu al watertanden.

4. *De tweeling komt logeren*

Op een vrijdagavond werd het voor Marientje groot feest. De tweeling Dots en Lots kwam logeren. Ze werden na schooltijd gebracht door hun moeder, die een zuster van tante Betty was. Dots en Lots hadden elk een klein koffertje bij zich met hun kleren. En een piepklein koffertje met de kleertjes van hun „Ginny”. De meisjes vonden het fijn elkaar weer te zien. Want na de dag van de aankomst waren ze nog niet weer bij elkaar geweest. Dots en Lots waren op een andere school. Ze woonden nogal ver van oom Peters huis.

Na het avondeten gingen de meisjes hun Ginny's uit- en aankleden. Marientje had al wat kleertjes genaaid. Dots en Lots hadden een uitgebreide garderobe voor hun popjes. Vooral de rolschaatsjes vond Marientje machtig mooi.

„k Spaar ook voor een paar,” vertelde ze.

De pop van Dots had een kostuumpje van een drum-majorette¹. Ze droeg witte laarsjes, een rode hoed met een klep en een wit jurkje met een wijd uitstaand roodgevoerd rokje. Zelf kon ze de lange stok met een koperen bal aan het eind vasthouden, doordat er een klein gaatje in zat waar haar duimpje in kon. Marientje was er weg van.

Ze vond het heerlijk dat ze deze twee speelkameraadjes bij zich had. Ze hoefden nu niet meer zo veel in gebarentaal te spreken als op die eerste dag dat ze elkaar zagen².

Wat vonden ze het reuzefijn dat ze met z'n drieën in de studeerkamer mochten slapen. 't Was net kamperen, want ze kregen alle drie een kussen en een slaapzak. Het was warm genoeg om op de grond te slapen.

„Niet te lang meer praten, meisjes,” zei tante, die hen hielp hun bedjes te spreiden. „We willen morgen vroeg opstaan. Eerst moet het werk gedaan worden. En dan gaan we met elkaar een tocht maken naar de „Bear Mountain”.

¹ Meisje dat een drumband aanvoert. Spreek uit: dram-meedzjoret.

² Hierover kun je lezen in „Mariantje mag ook mee”.

„Whow!”¹ riep Lots. En Dots: „Lekker ver! Gaan we er ook op?”
„Natuurlijk. Marientje moet dat toch ook eens doen! En daarna rijden we langs de weg van de zeven meren terug. We nemen de lunch mee en eten 's avonds onderweg ergens in een restaurant.”

Van doller pret staken ze hun slaapzakken in de lucht.
't Klonk nogal opwindend. Naar de „Bereberg” en langs zeven meren . . .

„Er zijn daar toch geen echte beren?” vroeg Marientje.

„Nou, pas maar op,” plaagde Dots. „Achter elke boom staat er een op je te loeren.”

„Hela,” zei tante, „wie was er zelf zo bang op die berg een paar jaar geleden?”

Dots grijnsde. O ja, ze was zelfs nu nog een beetje bang, maar ze wilde het niet weten. Al waren er de laatste jaren weinig beren meer gezien, toch klonk de naam al avontuurlijk genoeg. En die rakker plaagde nu eenmaal graag.

„Poeh, ik ben er nu geen ziertje bang meer voor,” pochte ze.

„Praatjesmaakster!” plaagde tante.

¹ Betekent zo iets als „Jippie”. Spreek uit: wauw.

„Mogen we nog wat zingen?” vroeg Lots.

„Dat is best. Zingen jullie jezelf maar in slaap. Welterusten!”

„Wat zingen we?” vroeg Dots. „Welk lied ken jij al, Mariëntje?”

„Even denken. „De Heer is mijn Herder” heb ik al geleerd.”

„Fijn,” zei Lots, „dan zingen we dat. Zingen jullie het ook in Holland?”

Mariëntje knikte.

„Leer je ons dan straks de Nederlandse woorden?”

„Dat is okee.”

Drie heldere stemmetjes zongen het. Moeder, oom en tante, die nog wat in de tuin zaten, hoorden het zingen door het open raam. Ze keken elkaar glimlachend aan. Toen hoorden ze ook hoe Mariëntje regel voor regel aan de tweeling leerde:

„De Heer is mijn Herder!
Ik Heb al wat mij lust;
Hij zal mij geleiden
naar grazige weiden.
Hij voert mij al zachtken
aan waat'ren der rust.”

Ze hoorden hoe Dots en Lots probeerden het na te zeggen en te zingen. Hoe Mariëntje riep: „Nee, zo niet. Je spreekt het verkeerd uit.” En hoe ze geduldig het nog eens voorzei of -zong.

Soms klonk een schaterlach als het helemaal verkeerd ging. Maar toch, na een tijdje zongen die twee het al mee.

„Zo leren ze van elkaar,” zei tante. „Wat zullen Dots en Lots trots zijn als ze dit aan oma kunnen laten horen. Die zingt toch zo graag Hollandse verzen.”

Er klonken ook nog andere liedjes in de avondstille. Over een dikke walvis die in de zee zwom en een fontein van water opschoot. Dat zong de tweeling regel voor regel voor. Nu was Mariëntje de leerling. Ook leerden ze elkaar hun avondgebed. Na een poosje werd het stil. Eerst viel Dots in slaap, toen Lots. Mariëntje was zo opgewonden, dat ze nog niet dadelijk slapen kon. Ze lag tussen de tweeling in.

Hè, wat was het leuk! Keek je naar links, dan zag je de kortgeknipte bol van Dots met haar sproetig snuitje. Keek je naar rechts, dan lag daar net zo'n hoofd.

Alleen aan de kleur van de nachthemden kon je zien dat het niet

hetzelfde kind was.

Lots droeg een groengestipt, Dots een roodgestipt nachthemd. Wat zou het heerlijk zijn als ze zelf een tweelingzusje had. Hoe zou het dan moeten heten?

Eens kijken wat op Marientje rijmde.

Barientje? Nee, niet mooi.

Garientje? O nee, net of 't kind gaar was . . .

Narientje dan. Ze moest er zelf om lachen. Stel je voor. Dan dacht je altijd aan een naar kind.

O wacht, ze wist het al. Karientje. Dat klonk gezellig. Ze verbeelde zich dat Karientje werkelijk bestond. In gedachten vertelde ze haar alles wat ze beleefde hier.

En zo, een spelletje met zichzelf spelend, viel ook Marientje — en met haar Karientje — in slaap.

De volgende morgen na het ontbijt was iedereen ijverig bezig om zo vroeg mogelijk klaar te komen. De drie meisjes wasten af. Tante ging de broodjes klaarmaken voor de lunch. Moeder maakte het huis netjes. Oom werkte in de tuin.

Na de vaat gingen Marientje en de tweeling naar buiten. Ze droegen een korte broek en een bloesje. Om flink te kunnen werken! Ze hielpen oom de tuin netjes te maken en de afgeknipte takken in de vuilnisemmer te stoppen.

„k Ga de auto wassen,” zei oom toen dat karwei klaar was. „Als ik met zoveel dames uit moet, mag die er wel piekfijn uitzien.”

„Ha ja, mogen we helpen?” vroeg Lots.

„Graag,” zei oom en hij ging de waterslang en de poetslappen uit de garage halen.

Zodra hij weg was, wenkte Dots de beide anderen.

„Ik weet wat leuks,” zei ze. „Sst, niets zeggen, hoor. Als oom terugkomt, vraag ik of ik ook even spuiten mag. En dan sproei ik oom lekker een beetje nat.”

Voordat de anderen iets konden zeggen, kwam oom al terug.

„Wat staan jullie daar geheimzinnig te smoezen. Vertel 't mij ook eens!”

„Nee nee,” riepen ze. „'t Is een geheimpje.”

„k Vertrouw jullie niet,” zei oom. „Jullie kijken me veel te ondeugend.”

De meisjes gaven elkaar een knipoogje.

„Ga eens op zij, anders worden jullie nat,” beval oom. Hij zette de kraan open, zodat het water op de auto spoot.

„Hè oom, mag ik ook even?” vroeg Dots met een onschuldig gezicht.

„Als je mij maar niet voor een auto aanziet,” lachte oom.

Weer vlogen de knipoogjes over en weer. Met een ernstig gezicht nam Dots de slang. Ze richtte de waterstraal op de auto en wachtte haar kans af om oom nat te spuiten. Maar die liep nog even naar de garage om iets te halen. Alle drie wachtten ze vol spanning op het moment dat hij terug zou komen.

„Als hij om het hoekje komt, doe ik het,” fluisterde Dots.

Ineens voelde Marientje iets bij haar blote benen omhoog kriebelen. Ze keek. Een reuzenspin klom met z'n zwarte poten over haar blote kuit.

Marientje gaf een gil. Voor spinnen was ze verschrikkelijk bang. Waarom wist ze niet. Kevers en rupsen pakte ze zo maar beet.

„Pak hem!” gilde ze. „Een spin!”

Van schrik riep ze het in het Hollands, zodat Dots en Lots niet begrepen waarover het ging. Maar toen ze Marientje vol afgrijzen naar haar heen zag kijken, zag Dots het ook. Ook zij was bang voor een spin. Van schrik vergat ze de waterstraal op de auto te richten. Ze sloeg de handen voor het gezicht.

Zo spoot de waterstraal als een fontein omhoog. Kletterend viel het water op haarzelf, Lots en Marientje.

„Stop! stop!” krijste Lots. „We worden kletsnat!”

Marientje gilde nog harder. Om het water en nog meer om de spin.

„O, o,” krijste Dots. Het water droop uit haar haren en kleren. Ze proestte ervan.

Op het spektakel kwam oom aanhollen. Moeder vloog met de stofdoek in haar hand naar het raam, tante met een broodje naar de deur.

„Sluit de kraan!” riep oom. Maar Dots had maar één gedachte. Weg, bij die spin vandaan!

Ze raakte helemaal de kluts kwijt en gooide de slang neer. Het water spoot nu over het tuinpad en naar ooms voeten. Maar hij sprong handig over de straal heen, rende naar de kraan en draaide die dicht.

Drie druipende meisjes stonden elkaar beteuterd aan te kijken.

De spin was door al dat water al weggevlucht. Toen schoot iedereen in de lach.

„We hadden u nat willen spuiten en nu zijn we zelf nat,” riep Dots, gierend van het lachen.

„Rakkers! Stonden jullie daarover zo straks te smoezen? Ik vermoedde al dat jullie iets ondeugends wilden doen. Zo zie je maar weer: Wie een kuil graaft voor een ander, valt er zelf in!”

Tante en moeder kwamen er ook bij. Het broodje en de stofdoek hadden ze nog in de hand.

„Waarom gilden jullie zo?” wilde tante weten.

„Och,” zei Lots, „Marientje gilde om een dikke spin op haar been. En toen Dots die zag, begon ze ook. Toen hield ze van schrik de waterslang omhoog. We werden alle drie kletsnat, maar de spin is nu weg.”

„Helden!” riep tante. „Dots, jij beweerde anders gisteravond nog dat je niet bang was voor een beer. Dan zou ik voor zo'n spinnetje niet benauwd willen zijn...”

Dots wist niets terug te zeggen. Ze keek verlegen lachend naar haar zusje en Marientje.

De meisjes veegden de druppels van hun gezicht en schudden hun natte haren uit.

„Trek maar gauw wat droogs aan,” zei oom. „Dan werk ik dit waterballet wel even af. Jullie mogen wel helpen drogen. En wee je gebeente als je mij weer te grazen denkt te nemen. Dan kun je vandaag thuisblijven en onkruid uit het gras zoeken.”

Z'n stem klonk bars, maar in z'n ogen glommen pretlichtjes.

Lachend stoven de meisjes naar binnen. Een poosje later kwamen ze weer te voorschijn. Marientje in haar zonnepakje, Dots in Marientjes badpak en Lots in een rokje en bloesje, ook geleend.

„Zal ik maar even?” vroeg oom en hij draaide de slang in hun richting.

„Nee nee,” gilden ze en vlogen lachend achter de garage.

„Nou, kom dan maar,” zei oom. „Ik zal geen kwaad met kwaad vergelden, maar verdiend hadden jullie het wel.”

Hij draaide het kraantje om. De meisjes droogden en poetsten de auto tot hij glom als een spiegel.

Om tien uur was iedereen klaar en verkleed. De picknickmand met broodjes, thermoskannen met heet water en limonade en al-

lerlei andere lekkere dingen werden in de achterbak gezet. Klapstoeltjes en een opvouwbaar tafeltje erbij.

„De groten voor en het gruttegoed achterin,” commandeerde oom.

„Wie moet dan rijden?” vroeg Marientje.

„Ik natuurlijk,” zei oom.

„O, maar u zei toch dat wij voorin moesten en het gruttegoed achterin?”

„Nesten zijn jullie,” bromde oom. „Nog meer van zulke praatjes en ik laat jullie op de Bereberg achter.”

„Oeoe,” klonk het. „Gauw achterin!” riep Dots.

„O zo,” zei oom, „eindelijk worden jullie verstandig.”

Het was een vrolijk stel mensen dat het tuinpad van de familie Dammers afreed, op weg naar de bergen en meren.

5. *Van beren, bete bonden en bosvarkens*

Na een tijd rijden liep de weg langs de Hudsonrivier, door een dal met aan beide kanten beboste bergen. De Hudson zag er hier heel anders uit dan bij New York. Hij was smaller en er voeren bijna geen schepen op. Slechts heel af en toe passeerde hen een bootje.

„Straks zien we de motteballenvloot,” zei tante.

De meisjes schoten in de lach.

„Wat is dat voor gek?” vroeg Lots.

„Zul je wel zien. Na de volgende bocht stoppen we en mogen jullie er even uit.”

De meisjes waren erg nieuwsgierig. Moeder ook. Oom bracht hen naar een plekje aan de kant van de rivier. Daar stopte hij. Ze stapten uit.

In een wijde bocht van de Hudson lagen wel meer dan honderd schepen. Allemaal gelijk van grootte en vorm, in rijen naast elkaar. Maar er was geen mens op te zien.

„Dat is nu een motteballenvloot,” legde tante uit. „Het zijn allemaal schepen die in de laatste wereldoorlog gebruikt zijn als vrachtschepen. We hebben ze gelukkig nu daarvoor niet meer

nodig. Maar ze liggen er om in geval van nood weer dienst te kunnen doen. Om ze tegen roest te beschermen zijn ze met plastic bespoten, zoals wij vroeger onze kleren met motteballen beschermden tegen motgaatjes. Daarom hebben ze dit de motteballenvloot genoemd."

„Laten we hopen dat ze nooit meer in oorlogstijd hoeven uit te varen," zei moeder.

„Nee," zei oom, „maar ze liggen daar wel zo, dat ze elk ogenblik kunnen uitvaren als het nog eens nodig mocht zijn. Ook om te kunnen gaan naar plaatsen waar bijvoorbeeld door een ramp gebrek aan voedsel of iets dergelijks zou komen."

De meisjes probeerden de schepen te tellen. Ze kwamen tot honderdvijftig. Nog nooit hadden ze zoveel grote schepen bij elkaar gezien.

„Spring nog maar even uit," zei oom. „Dan rijden we straks meteen door naar de Bereberg."

De weg liep nu eens langs de Hudson, dan weer door bossen en velden. Soms de hoogte op, dan weer de diepte in. Er was overal veel te zien. Nu en dan kwamen ze voorbij een prachtig landgoed.

„'t Is een welvarende streek hier," zei oom. „Vroeger hebben er veel Hollanders gewoond toen New York nog van Holland was en Nieuw Amsterdam heette."

„Hè?" riep Marientje verbaasd. „Heette New York vroeger Nieuw Amsterdam?"

„Ja," zei oom. „De Nederlanders kochten in 1625 voor een paar handen vol kralen en nog wat andere dingen het stuk grond waar nu de stad New York ligt van de Indianen. Daar werd Nieuw Amsterdam gesticht. In de Hudsonvallei hadden Hollandse boeren toen al velden bebouwd. Ze noemden het Nieuw Nederland. Maar in 1664 kwamen de Engelsen en namen het van hen af. Ze gaven er later wel geld voor. Toen werd Nieuw Amsterdam omgedoopt in New York. Veel later raakten ook de Engelsen het weer kwijt. Nu is het Amerikaans en het is de grootste stad van de wereld. In deze streek zie je ook nog veel Hollandse namen."

„Gek, dat het vroeger aan ons hoorde. Als dat nog zo was, waren we nu in Holland," riep Marientje.

„Maar je bent in Amerika, in de staat New York," zei Dots.

Nog een rivierbocht voorbij en in de verte lag de Bereberg. „Gaan we daar bovenop?” vroeg Mariëntje. „Kan dat wel? Hij lijkt zo steil!”

„O, met gemak,” zei oom. „Dit paardje is gewend bergen te klimmen. Raampjes dicht voor de beren, hoor! Daar heb je er al een!”

„Hu,” griezelde Mariëntje. „Waar?”

Hij wees op een wegwijzer in de vorm van een beer. Mariëntje wist niet of ze blij of teleurgesteld moest zijn dat het een houten beer was! Die deed dienst als wegwijzer . . .

De auto steeg langs de beboste weg omhoog naar de top.

„Daar, daar!” riep Dots. „Zie je die grote beer niet?”

„Flauwerd,” zei Lots, „maak haar nu niet bang.”

„Anders laat ik een spin over je heen lopen,” dreigde Mariëntje. Dots lachte. „Je zou hem niet eens beet durven pakken!”

„Jij zeker wel . . . heldin!” zei tante.

„Kijk vlug!” riep moeder. „Twee herten!”

Voor hen, tegen de bosrand, stonden twee geelbruine herten. Een moeder met een hertekalf. Toen ze het geluid van de motor hoorden, verdwenen ze met een paar grote sprongen. Voorop de ree, daarachter het kalfje.

„k Zag ze goed!” juichte Mariëntje. „Ik heb nog nooit herten in het wild gezien. Alleen in het dierenpark. Dat kleintje leek Bambi wel.”

„Bambi uit de film? Die heb ik op de televisie gezien,” zei Lots. „Ik heb er een mooi boek van,” zei Mariëntje. „Maar zo'n levende Bambi is nog veel leuker!”

Nu waren ze op de top. Ze stapten uit. Wat stond je hier hoog! Ver beneden hen stroomde de Hudson als een zilveren lint door groene dalen. Zover je kon zien waren er groene bergen, die in de verte blauw leken. Kilometers ver konden ze kijken.

„Allemaal natuurreservaten. Daar mag niet gebouwd worden. Hier en daar is een restaurant of hotel. Een paar kampeerplaatsen, dat is alles. Het is er nog net als eeuwen geleden. De wilde dieren kunnen er ongestoord leven,” vertelde oom. „Kijk, daar gaan we straks langs. We rijden dan langs de zeven meren. Bij het Nawahuntameer gaan we picknicken.”

Ze zaten er heerlijk op een rotsblok in de zon. De wereld leek hier zo groot en wijd.

De lucht was zo blauw en de bossen zo groen.

Moeder en Mariëntje genoten volop. Het was een heel andere wereld dan die waarin zij woonden. Moeder vond het leuk hier weer eens te zijn na zoveel jaren.

De meisjes sprongen al gauw op en speelden verstoppertje achter de bomen en struiken langs de bosrand. Geen van drieën waagde zich al te ver van de plaats waar de anderen waren. Je kon nooit weten . . .

Mariëntje had zich juist achter een dichte struik verborgen en keek vol spanning of Dots al dichterbij kwam. Ze zag Dots' rode jurkje door de takken schemeren en hield zich doodstil. Lots zat in een kuil niet zo ver bij haar vandaan. Mariëntje kon van haar plaatsje nog net een stuk van Lots' hoofd zien. Maar voor Dots was dat onzichtbaar.

Dots bleef staan om speurend rond te kijken.

Opeens hoorde Mariëntje achter zich een zacht gekraak van takken. Dat werd heviger en heviger en kwam vlug dichterbij. Alsof iemand of een dier op haar afkwam.

„Een beer!” dacht ze. Even was ze verlamd van schrik. Ze trilde op haar benen. Het was alsof ze die niet bewegen kon.

„Lots, een beer! Kom gauw! O, o, een beer!” gilte ze en vluchtte in paniek weg.

Ook Lots had het gekraak gehoord. Toen Mariëntje zo hard begon te gillen, raakte ook zij in paniek. Ze vloog uit haar kuil.

Weg, weg uit het bos! Naar de anderen die op de open plek op de rotsen zaten.

Ze kropen zo vlug ze konden onder de laaghangende takken door. Dwars door de struiken heen. Ze schramden hun armen en benen, maar ze merkten het niet.

Dots was op hun bang geroep ook hals-over-kop teruggerend naar de open ruimte.

„Help! Een beer, een beer!” gilte ze angstig.

Oom en tante en moeder keken heel verbaasd op toen ze aan kwam rennen.

„Waar?” vroeg oom en sprong op.

„Daar!” wees Dots.

„Heb je hem gezien?”

„Nee, ik niet, maar Mariëntje well!”

Meteen kwamen Lots en Mariëntje door de struiken aanrennen.

Marientje voorop, haar gezicht groen van de takken, haar jurk met vlekken en haar benen geschramd.

Lots achter haar aan. Die zag er al even mooi uit. Hun ogen stonden verschrikt.

„Hè, hè,” hijgde Marientje, „ik ben zo bang. Er is vast een beer hier vlakbij. Ik hoorde hem komen.”

„Wat hoorde je dan?” vroeg oom.

„Een vreselijk gekraak van takken vlak achter ons, hè Lots?”

Lots knikte.

„Allemaal vlug in de auto en de raampjes dicht,” commandeerde oom.

In een mum van tijd zaten ze veilig in de auto. Vol spanning keken ze naar de bosrand.

Maar daar kwam geen beer uit.

„Och,” zei oom, „het kan wel een hert geweest zijn dat opgejaagd werd door een ander dier. De beren laten zich hier haast nooit meer zien. Die zijn langzamerhand verhuisd naar bossen waar minder mensen komen.”

„Laten we hier toch maar weg gaan,” vond Lots, die nog natrilde.

„Vooruit dan maar,” zei oom.

Ze daalden langs de bergweg naar beneden.

Al gauw lag de Bereberg achter hen en daarmee ook hun „bere-avontuur”.

In de auto kwamen de meisjes weer tot rust. Met hun zakdoeken veegden ze de bloedende schrammen af en beplakten ze met pleisters uit tantes verbanddoosje. Ze wreven hun gezichten schoon, zodat ze er weer toonbaar uitzagen. Toen werden ze weer overmoedig en plaagden elkaar met hun bangheid.

In het gebied van de zeven meren leek het wel of de wereld voor hen alleen was. Een enkele auto kwamen ze tegen, een houtvester, een gezin met kinderen dat ook uit rijden was.

De meisjes bedachten een spelletje. Wie de meeste verschillende vogels en andere dieren onderweg zag.

Het waren er heel wat.

„Een merel met rood op z'n vleugels,” riep Marientje.

Een poosje later zag Dots een eekhoorn.

Dicht bij het Askotimeer trokken ze allemaal een vies gezicht.

Het rook daar beslist niet lekker.

„Een skunk!” riep Lots.

„Ja, maar die telt niet mee, hoor,” snibde Dots, „die ruik je alleen maar, die zie je niet.”

Ze hield haar neus dichtgeknepen.

„Die kan me gestolen worden,” zei Marientje. Foei, wat een stank!

Oom reed hard om die plek maar gauw voorbij te zijn; ze konden weer ademen.

„Hè, hè, dat hebben we ook weer gehad,” zei hij. „Je kunt het zo’n beest ook niet kwalijk nemen. Het is zijn manier om zich tegen alles wat vijand is te verdedigen.”

Later zagen ze toch nog een skunk aan de bosrand. Een prachtige witte streep liep over de zwarte rug en de dikke staart krulde omhoog.

„Hij ziet er aardiger uit dan dat hij doet,” vond moeder.

Een oranje vogeltje zong op een tak. Dat zag tante alleen. Het was geen kardinaalvogel, maar een oriole.

Voorbij het Schanactimeer reden ze nu.

„Wat hebben de meren hier vreemde namen,” vond Marientje.

„Moeilijk om uit te spreken.”

„Die zijn allemaal door de Indianen die hier vroeger woonden gegeven. Daar leer je op school nog wel van,” zei tante.

„Ik krijg honger,” kondigde Dots aan.

„Ik ook,” viel Lots bij.

„Ik rammel,” riep Marientje.

„Hier hongerlijdsters, een stukje chocola. Rammelen hoor ik jullie liever niet,” zei mams.

Ze waren even stil om van het lekkers te genieten.

Niet lang daarna kwamen ze aan het Nawahuntameer. Oom zette de auto in de schaduw van een boom. Het was ondertussen erg heet geworden.

Het werd een gezellige drukte om alles uit de kofferbak te halen. De klapstoeltjes, het tafeltje, de picknickmand, moeders filmtoestel. Ieder sjouwde wat.

Ze zochten een mooi plekje, een eindje van de weg af aan de rand van het meer. De tafel werd met papieren borden en bekers gedekt en messen en vorken werden erbij gelegd. Omdat op een bord stond dat het een picknickplaats was, mochten ze zelf een vuurtje maken in de ijzeren vuurpotten die er stonden.

De meisjes moesten hout zoeken. Daar werd een lekker fikkie van gestookt. Oom schonk warm water uit de thermoskan in een pannetje. Het duurde niet lang of het water kookte en er kon koffie gezet worden.

Tante haalde gehakt uit een trommel en maakte er ballen van. Die drukte ze plat tot ronde schijven. Toen werden ze op een roostertje gelegd en boven het houtvuur gaar geroosterd.

„Dit hoort bij een Amerikaanse picknick,” zei ze. „„Hamburgers” tussen een broodje, met augurken en tomatensaus erop.”

Ze watertandden al. Maar ze moesten nog even geduld hebben totdat iedereen voorzien was.

Oom sprak het tafelgebed uit zoals hij thuis ook deed. Hij vroeg een zegen over al dit fijne wat ze mochten genieten.

De Hamburgers vielen erin als koek. Een poosje zei niemand wat.

„Nu nog een „hot dog”,” zei tante.

„Wat zegt u nou? Een hete hond? Gaat u een hondje braden?” riep Marientje.

Haar ogen puilden uit van verbazing. Iedereen schoot in de lach.

„Wees maar gerust. 'k Zou dat niet graag willen doen,” lachte tante. „Kijk maar wat het is. Een worstje dat ik in het hete water warm maak. Dan leg ik het tussen zo'n lang broodje. Mosterd erop voor de liefhebber en klaar is de „hot dog”!”

„'t Lijkt me best lekker,” zei Marientje. „Een worstje is ook wel wat anders dan een hondje . . .”

De meisjes kregen koude karnemelk uit een andere thermoskan. De groten genoten van de geurende koffie. Er waren tomaten

en augurken voor de frissigheid. Daarna kwam een doos met fruit op de tafel.

Vooraf de verse perziken en abrikozen uit Californië waren een traktatie voor Mariëntje en haar moeder. Die kregen ze niet vaak zo groot en vers. 't Waren kanjers, vond Mariëntje. Het sap droop van haar kin. Ze veegde het met een papieren servetje af. „En nu nog de kinder-picknicktraktatie,” zei tante.

Dots en Lots klaptten in hun handen. Die wisten wel wat dat was. Maar Mariëntje niet. Dots legde de vinger op haar lippen. Lots mocht het vooral niet verklappen. 't Moest nog even een verrassing voor Mariëntje blijven.

„Zoeken jullie alle drie maar een stevig stokje, niet te dik en niet te kort en van jong hout,” zei tante.

Ze deden hun best en kwamen alle drie, triomfantelijk hun takje dragend, terug. Nog wist Mariëntje niet wat er gebeuren ging.

Tante rommelde wat geheimzinnig in een grote zak. Ze haalde er een plastic zakje met roze en witte dingen uit.

„Nou?” vroeg ze aan Dots en Lots.

„Marshmallows¹ roosteren!” riepen die. Ze maakten een lucht-sprong van plezier.

Nieuwsgierig keek Mariëntje toe wat er nu gebeuren ging.

Dots en Lots kregen elk een marshmallow. Die prikten ze op de punt van hun stokje. Toen hielden ze de lekkernij met het stokje een eindje boven het vuur. Ze draaiden het aan alle kanten rond tot er een bruin korstje op kwam.

„Nu is het klaar,” zei Lots. „'t Is verrukkelijk!”

Ze smulde ervan.

„Nu jij, Mariëntje.”

Met de punt van haar tong uit de mond prikte Mariëntje haar marshmallow op het stokje. Dat hield ze boven de vlam.

„Een beetje hoger,” riep Lots, „anders smelt het.”

Maar het was al te laat. Vóór Mariëntje het stokje hoger kon houden, likte een plotseling opschietende vlam aan haar marshmallow. Er siste wat. Verschrikt keek Mariëntje toe. Haar marshmallow was gesmolten en van het stokje in het vuur gedropen. Aan de punt van het stokje bleef een armetierig klein roze stukje kleven.

¹ Een zoete, zachte, taale lekkernij. Spreek uit: masjmelloos.

„Och, wat jammer,” riep ze met een beteuterd gezicht, „het is gesmolten.”

„Je mag het nog eens proberen,” troostte tante. Ze diepte nog een marshmallow uit het zakje.

„Dank u wel. Nu zal ik beter oppassen.”

De tweede keer ging het al beter. In het ronddraaien was ze nog niet zo handig als de tweeling. Maar de marshmallow die aan de

ene kant donkerbruin en aan de andere kant nog roze was, smaakte ook heerlijk!

Moeder had haar filmtoestel gepakt en het marshmallowroosteren opgenomen. Het zou een leuke herinnering worden aan deze dag. De meisjes waren zo verdiept in hun werk, dat ze niet eens merkten dat ze gefilmd werden.

Ze roosterden ook marshmallows voor de grote mensen. Marientje werd er al handiger in.

Het speet hun toen de laatste drie onder hen verdeeld werden. Het was zo'n leuk en bovendien een lekker werkje ook . . .

Na het eten werden de gebruikte borden en bekers, schillen en servetjes in het vuurtje opgestookt, zodat er geen rommel achterbleef op dit mooie plekje aan het meer.

„Geen litterbugs hier,” zei Lots.

„Wat zijn dat voor dingen?” wilde Marientje weten.

Mams legde het haar uit. „Een litterbug is iemand die overal schillen en andere rommel neergooit, op straat, langs de weg of in de natuur. Een „rommelbeestje” eigenlijk.”

„O, ik snap het. Wij zouden het een bosvarken noemen.”

Dots en Lots schaterden van het lachen toen mams dat voor hen vertaalde als „woodpig”.

„Woodpig, litterbug,” zongen ze.

„'t Is me je dierendag wel,” vond Marientje. „Een dag van beren, herten, hete honden, stinkdieren, rommelbeestjes en bosvarkens.”

„En wat we verder nog zullen zien,” merkte Lots op. „De dag is nog niet om . . .”

6. *Avontuur in het potlodenbos*

Het vuurtje in de ijzeren pot was uitgebrand.

„Wat doen we, hier blijven of verder rijden?” vroeg oom.

Tante stelde voor een poosje op het mooie plekje te blijven. De meisjes konden wat gaan spelen en de groten lezen. Na het theedrinken konden ze dan verder gaan.

Het drietal zat op een omgevallen boomstam. Samen bekeken ze

Marientjes reisboek, dat ze uit moeders tas genomen had. Dots en Lots keken naar de foto's van Marientjes klas in Groningen. Marientje noemde de namen op van haar vriendinnetje en de andere klasgenootjes. Ze vertelde dat ze dit boek van meneer en de jongens en meisjes samen had gekregen. Dat ze beloofd had alles van de reis erin te schrijven, zodat ze veel aan hen kon vertellen als ze weer terug was. Ze bekeken de foto's die onderweg op de boot genomen waren.

Marientje vroeg mams om een blaadje en schreef in het kort op wat er die dag gebeurd was. Ze konden nu nog eens hartelijk lachen om hun berenavontuur. Maar geen van de drie meisjes had er een vermoeden van dat er die dag nog héél wat meer zou gebeuren . . .

„Laten we alvast hout zoeken voor het vuur,” stelde Dots voor na een poosje. Die spring-in-het-veld had al lang weer genoeg van het stilzitten. „Kom, dan kan straks het vuur voor het thee-water aangemaakt worden. Laten we langs het water gaan.”

„Even vragen,” zei Lots.

’t Was goed. Als ze maar niet alleen het bos in gingen.

„Langs het meer blijven zodat we jullie kunnen zien en jullie ons,” zei moeder.

„Ik kijk wel uit! Ik ga hier niet weer in een bos,” riep Marientje. De schrik voor de beer die ze vanmorgen meende te horen lopen, was ze nog niet vergeten.

„Beloven jullie het?” vroeg mams.

„Met de hand op het hart,” zei Dots plechtig.

Hier in de open vlakte voelden ze zich onbedreigd en moedig. Rimpelloos lag het water. De strakblauwe lucht weerspiegelde erin. Langs de oever groeide hier en daar riet. Pas een eind verderop kwam het bos weer dicht bij het water.

Voorzien van tantes boodschappennet voor het hout gingen ze op stap. Ze bleven langs de waterkant lopen. Maar hout was daar niet te vinden, omdat er geen bomen of struiken langs die kant stonden.

„Hindert niet,” meende Dots. „Verderop zijn immers wel bomen. Daar lopen we naar toe.”

Babbelend en grapjes makend liepen ze verder.

De groten zagen hen na.

„'t Is toch wel vertrouwd dat ze alleen gaan?” vroeg tante.
„Welja,” stelde oom haar gerust. „Wij kunnen hen zien en zij ons
Zolang ze het bos niet ingaan. En dat hebben ze immers be-
loofd?”

Dat was waar.

Oom haalde boeken en tijdschriften uit de auto en weldra waren
ze alle drie verdiept in hun lectuur.

Oom Peter was moe van de lange rit. Het duurde niet lang of hij
knikkebolde en dutte in. De hand met het boek erin zakte op z'n
knieën.

Heel in de verte klonken vaag de stemmen van de meisjes. Ver-
der was het stil op het zingen van de vogels na.

Nog even... en ook moeder legde haar tijdschrift naast zich
neer. Ze dommelde in.

Tante lachte wat om die twee. Maar niet veel later zakten ook
haar oogleden dicht.

Toen sliepen ze alle drie...

De meisjes waren intussen al een heel eind van de picknickplaats
verwijderd. Af en toe stonden ze stil om naar iets te kijken.

Een hagedis die op een steen zat te zonnen; een mooie vlinder
die op een riethalm heen en weer wiegde, een vis die in het wa-
ter opsprong.

Het lege net droeg Dots als een muts op haar hoofd. Een paar
bloemetjes hadden ze erin gestoken. Het was een zot gezicht.
Lots en Marientje giechelden om die malle Dots, die als een def-
tige dame met haar neus in de lucht voor hen uit stapte.

„Zullen we maar niet teruggaan?” vroeg Lots een poosje later.
„We zoeken het hout wel bij de picknickplaats, net als voor de
lunch.”

„Hè nee,” zei Dots, „laten we nog even verder gaan. Ginds zijn
ook bomen. Daar vinden we wel wat.”

Maar toen ze er dichterbij kwamen, bleek er een beek te zijn, die
uit het meer kwam. De grond liep daar een beetje af en het wa-
ter stroomde naar beneden.

„We moeten terug,” zei Lots, „we kunnen hier niet verder.”

„Ik weet wat!” riep Dots. „We doen onze schoenen en sokken
uit. Ze kunnen wel in het net. Het is hier niet diep. Aan de over-

kant staan bomen. We lopen door de beek en komen er vanzelf bij."

„Maar we hebben beloofd dat we niet zo ver zullen gaan dat we de anderen niet meer kunnen zien," zei Lots weifelend.

„Och, we zijn zo terug," meende Dots. „Het is zó warm! Het zal heerlijk zijn wat in het water te lopen. Komen jullie? Of zijn jullie bang? Ik ga in ieder geval."

Ze had het net al van haar hoofd gehaald. De veters van haar schoenen werden losgemaakt en haar sokken uitgetrokken.

Even voelde ze met haar tenen in het water.

„Heerlijk fris," riep ze. „Komen jullie nou?"

Mariantje en Lots keken elkaar aan.

Ja, het was warm. Pff, wat scheen de zon heet op hun hoofden. Het stromende water kabbelde over een paar stenen. Het lokte en riep hen.

„Nou, vooruit!" zei Mariantje. „We gaan immers niet ver. Ik ben ook zo verschrikkelijk warm!"

„Ik ook," zei Lots.

Even later liepen ze alle drie lachend en pret makend door de beek. Dots met het net vol schoenen en sokken over haar schouder bengelend.

Vergeten was hun belofte om niet te ver te gaan en aan de meerkant te blijven. Vrolijk liepen ze in het heerlijk koele water rond. Ze hadden dolle pret bij het stappen van de ene steen op de andere. Dots was er al eens afgegleden. De onderkant van haar jurk was helemaal doorweekt.

„Hindert niet," zei ze luchtig, „de jurk was toch al vuil en het droogt wel bij dit hete weer."

Ongemerkt waren ze bij de bomen gekomen, die langs de beek stonden. Het bos was er niet zo dicht als op de Bereberg.

Eigenlijk drong het helemaal niet tot hen door dat ze nu weer in een bos liepen.

Een eind verderop was een open plek langs het water. Daar lagen veel dunne boomstammetjes langs de kant.

„Ze hebben hier zeker hout gekapt," meende Mariantje. „Maar zeg, wat gek, het lijkt wel of er allemaal potloodstompjes met de punt naar boven staan. Kijk maar, die boomstronken zijn puntig. Ze zien er net uit als een geslepen potlood. O, en de stammetjes die daar liggen, hebben ook zo'n punt. Wat mall! 't Lijkt wel een

potlodenbos!”

De beek werd hier veel breder. Het was nu geen beek meer, maar een grote waterpoel.

Lots was blijven staan. Opgewonden pakte ze Dots bij haar arm en riep: „Zeg, waar hebben we zulke potloodstompen van bomen meer gezien?”

Dots dacht even diep na. „Op de dierenfilm die in onze klas gedraaid is de vorige maand.”

„O ja,” riep Lots, „hoe kwam het ook maar weer dat ze zo puntig waren?”

Stralend riep Dots: „Bever . . . ! Bevers hebben dat gedaan. Die knagen ze zo af om van de stammen waterdammen te maken. Dat zagen we toen op die film!”

„Dan zijn hier bevers!” zei Lots beslist. „Laten we heel zachtjes verder lopen. Misschien zien we ze wel. Het was zo prachtig op de film! Stel je voor dat we ze echt zien!”

„Doen ze ons dan niets?” vroeg Marientje angstig.

„Nee hoor,” zei Lots, „ze zijn niet gevaarlijk.”

„Laten we toch maar liever teruggaan,” drong Marientje aan.

„Niks ervan,” bedisselde Dots. „we zijn hier nu eenmaal. Dit is te mooi om te laten lopen. We volgen gewoon de afgeknaagde boompunten. We zien dan vast en zeker een bever. Eerst onze schoenen weer aan. En over de walkant lopen.”

Lots volgde gewoonlijk haar zusje als die wat besliste.

Dots was altijd degene die de plannen maakte en Lots haar trouw en volzaam kameraadje.

Marientje weifelde nog. Ze vond het griezelig. Maar ook geweldig spannend tegelijk. Als ze werkelijk een bever zouden zien, zou ze er een fijn verhaal over in haar reisboek kunnen schrijven. Maar mochten ze dit wel doen? Werden de grote mensen niet ongerust over hen?

Och, ze zouden best op tijd terug zijn. Ze hoefden immers niet zo ver te gaan? Ze konden elk ogenblik weer terugkeren.

„Ik ga mee,” besliste ze.

„Okee, dan heel zachtjes, hoor. En fluisteren.”

Ze stapten uit het water, droogden hun voeten met hun zakdoeken en trokken hun sokken en schoenen weer aan.

Dots sloop voorop. Daarachter Marientje en dan Lots.

„We zijn Indianen op jacht,” fluisterde Dots.

Voorzichtig sluipend over het dikke mostapijt volgden ze de rand van de poel, hun ogen op het water gericht, dat hier een grote bocht maakte. Overal stonden de potloodstompjes en lagen de gepunte takken en stammetjes.

Ze waren dus nog steeds in bevergebied. Het leek wel of het water van de poel over de kant gestroomd was. Het was er drassig en nat.

Ze zochten het een beetje hogerop, waar het droger was.

In de poel was niets te zien. Er was geen beweging in het water. Alleen daar waar de beek in de poel uitmondde.

Toen zagen ze dat het water begon te rimpelen en grote kringen maakte.

Dots bleef staan en legde een vinger op haar mond. De anderen stonden ook stil. Vol spanning keken ze naar die steeds groter wordende waterrimpels.

In het midden ervan dook een beverkop op . . .

De bever zag hen niet. Hij zwom van hen weg en klom een eind verder de wal op. Daar liep hij, waggelend op z'n achterpoten, op een stammetje toe. Z'n vacht was grijsbruin, z'n lange staart aan het uiteinde plat en breed.

Bij het stammetje richtte hij zich op en steunde op z'n staart. Hij zat er als het ware op. Toen begon hij met z'n scherpe tanden het boompje in het rond af te knagen.

Roerloos bleven de meisjes staan. Ze vergaten om bang te zijn, zo geboeid stonden ze te kijken. Verderop ontdekten ze nu ook nog een paar bevers, die op dezelfde manier aan het knagen waren. Voor hun ogen zagen ze het gebeuren.

Eerst werd rondom onder aan de stam een potloodpunt geknaagd. De punt naar boven gericht.

Toen zette de bever z'n tanden een eindje hoger in de bast. Hij knaagde nu van boven naar beneden er net zo'n punt aan. Het leek nu net of twee potloden alleen maar met hun punten aan elkaar vastzaten. Het stammetje erboven begon wat te wiebelen. De bever ging een eindje op zij. Even later knapte de stam met gekraak af. De top viel in het water.

Nu gleed de bever de poel weer in. Met z'n voortanden pakte hij de stam beet. En zo bracht hij, zwemmend op zijn rug, de boom een eindje verderop. Daar lagen nog veel meer takken en boomstammetjes. De bever duwde met z'n bek en voorpootjes het dik-

ste eind stevig tussen de andere takken en stammetjes in.
„Ze maken een dam,” fluisterde Lots heel zacht.
In het water kwam weer beweging. Er dook een bever op, onmiddellijk gevolgd door een heel klein beverjonkje.

Nog steeds stonden de meisjes onbeweeglijk. Ademloos keken ze toe.

Het was of de moeder met het jong aan het krijgertje spelen was. Het slimme diertje wist haar steeds te ontwijken door even onder te duiken en een eind verder weer boven te komen.

De meisjes proestten het bijna uit toen het jong vlak voor z'n moeders neus weer opdook en zij het met haar bek bij z'n nekvel pakte. Zo zwom ze er een eind mee weg.

Er doken nog meer bevers op, sommige hielden bladeren of waterplanten in hun voorpoten en brachten die naar de overkant.

Daar dreef een grote halve bol van takken op het water. Een van de bevers klom tegen die takkenbol op en plakte de modderige bladeren met z'n snuit er tegenaan.

„Dat wordt het winternest,” fluisterde Lots.

Nog steeds stonden de meisjes geboeid te kijken. Ze verroerden zich niet.

Het leek of de bevers hen niet opmerkten. Of in ieder geval zagen ze in deze bewegingloze kinderen geen onraad.

„Zullen we de dam van dichtbij gaan zien?” vroeg Dots zacht.

Marietje dacht er opeens aan dat ze eigenlijk al lang terug hadden moeten zijn.

„Laten we nu teruggaan,” fluisterde ze.

„Doe niet zo kinderachtig. Als we de dam gezien hebben, gaan we terug. Ja?”

Marietje knikte. Lots volgde als altijd weer het voorbeeld van haar tweelingzusje.

Met een pijnlijk gezicht liep Marietje achter de twee aan. Haar ene been was gaan slapen. Het prikte zo en ze kon er haast geen stap op lopen.

Ze hinkte achter de tweeling aan die al een eindje voor haar uit liep.

In haar haast om hen weer in te halen, lette ze niet goed op waar ze stapte.

Daardoor struikelde ze over zo'n afgeknaagde potloodstomp. De ruwe splinterige punt drong in haar been.

„Au, au!” gilte ze verschrikt. Ze plofte languit op de grond.

Een van de bevers gaf het teken van onraad door met z'n platte staart op het water te slaan. Onmiddellijk dook de beverkolonie onder water. De bouwers aan het winternest lieten zich eraf glij-

den. Waar de bevers ondergedoken waren, rimpelde het water in de poel in brede kringen.

„Dommerd!” riep Dots kattig tegen Marientje. „Nu heb jij ze weggejaagd!”

„Ik kon er niets aan doen. M'n been sliep,” zei Marientje verontwaardigd. Ze keek met een pijnlijk gezicht naar de lelijke schaafplek op haar been. Er kwam bloed uit. Lots kwam terug.

„Kom maar, ik zal m'n zakdoek erom binden,” bood ze vriendelijk aan. Ze knielde bij Marientje neer.

Heel voorzichtig en handig bond ze de zakdoek om het been.

„Gaat het nu weer?”

„O ja,” zei Marientje dapper. Ze stond op, maar hompelde meer dan ze liep.

Dots was al ongeduldig wat vooruitgelopen. Ze moesten een hele omweg maken, omdat overal het water over de kant was gestroomd. De grond was er moerassiger. Ze werden er bijna met hun voeten in vastgezogen. Daardoor kwamen ze langzaam vooruit. Ze moesten telkens droge graspollen vinden waar ze op konden stappen. Het water in de poel lag nu weer bewegingloos.

Eindelijk kwamen ze bij de dam. Die hield het water tegen, zodat het niet verder kon stromen.

Een meterslange dam van takken en boomstammen, stevig in elkaar geduwd. Hij reikte tot aan de overkant. Achter de dam stroomde de beek verder.

„Het is precies zoals in die film over beverland,” zei Lots. „Kijk, hier stroomt er nog wat water door een gat naar de beek achter de dam. Het is daar veel lager. Ze hebben eerst het winternest gebouwd met heel veel ingangen. Maar die ingangen moeten onder water zijn, zodat er geen andere dieren in kunnen komen. Daarom bouwen ze zo'n dam. Het water wordt daardoor hoger en zo komen de ingangen er onder te liggen. Maar de woonkamer in zo'n nest ligt boven water. Op de film kon je dat allemaal zien.”

„O, daarom is er dus een overstroming van de poel. Nu begrijp ik het,” zei Marientje.

Er was geen enkel dier meer te zien. En toch had ze het gevoel dat overal beverogen naar hen gluurden. Opeens vond ze het er niet leuk meer. De wond aan haar been begon te steken. Ze was moe en haar geweten liet haar ook niet met rust.

„Wat je beloofd hebt, moet je doen,” zei mams altijd. Ze hadden hun belofte niet gehouden. Ze waren niet aan het meer gebleven en toch het bos ingegaan.

„Ik wil terug,” zei ze op besliste toon. „Ze zullen ongerust worden.”

„Mij best,” zei Dots. „Maar vond je het niet geweldig?”

„Dat wel,” zei Marientje, „maar we moeten gauw het bos weer uit. En kijk eens, de zon is ondertussen weg! Wat wordt het opeens donker!”

Verschrikt keken ze om zich heen. Een loodzwarte lucht kwam opzetten. Een plotselinge windvlaag joeg suizend door de bomen. De vriendelijk glinsterende poel met z'n wondere beverwereld lag er nu grauw en dreigend.

Een tweede windvlaag joeg er golfjes in. En met die windstoot verdween ook hun dapperheid.

Dots was de eerste die begon te rennen met Lots achter haar aan. En dan kwam, hompelend, Marientje.

7. *Alleen in het grote bos?*

Op de picknickplaats was moeder de eerste die haar ogen opendeed. „Hè, hè, is me dat slapen,” dacht ze. Geeuwend rekte ze zich uit. Ze keek naar oom en tante, die nog lekker onder zeil waren.

„Waar zouden de meisjes zijn?” vroeg ze zich af. Ze keek op haar horloge. Al meer dan twee uur waren ze weg . . .

Ze stond op en keek onderzoekend langs de waterkant. Nergens was het drietal te zien. Voorzichtig, om de anderen niet wakker te maken, liep ze een eindje langs het meer.

„Misschien liggen ze ergens in het gras,” dacht ze, „ik zal eens gaan zoeken.” Ze keek achterom. De twee slapende mensen zaten nog roerloos.

Ze liep nog een heel eind verder. Nergens een spoor van de meisjes. Waar waren die rakers toch?

Ze kon haar onrust nauwelijks bedwingen. Je moest hen toch van hier kunnen zien als ze, zoals ze beloofd hadden, bij het meer gebleven waren.

Had ze nu maar niet geslapen! Dan had ze hen nog in het oog kunnen houden.

Wat was het toch drukkend warm! Ze draaide zich om. Haastig liep ze terug. Ze had geen oog meer voor de bonte vogels die haar voorbij fladderden. Hun zingen drong niet eens tot haar door.

Met schrik bemerkte ze nu ook dat de lucht achter de bergen begon te betrekken. Ze wist hoe plotseling hier de stormen konden opsteken. Ook, hoe hevig die dan waren . . .

Hoe langer hoe vlugger liep ze. Oom en tante sliepen nog.

„Peter!” riep moeder. „Peter, word eens wakker. De kinderen zijn weg!”

Oom schrok op.

„Hè, wat is er? De kinderen?”

Nu was ook tante wakker.

„De kinderen zijn weg! Ik ben al een heel eind die kant op gelopen. Nergens heb ik ze kunnen ontdekken. De zon is ook weg. En wat een donkere lucht! Zouden we regen krijgen?”

Oom keek omhoog. Je kon aan z'n gezicht zien, dat het hem niets beviel. Over de bergen en het meer kwam de pikzwarte lucht nu snel opzetten.

„'t Lijkt me het beste dat ik die kant maar eens oploop,” zei hij.

„Pakken jullie alvast de boel maar in en blijf bij elkaar, hier bij de auto. Dan kunnen jullie droog zitten als het ineens mocht gaan gieten. Wacht, ik zal even de autoradio aanzetten om te horen of er stormwaarschuwingen zijn.”

Hij liep naar de auto en schakelde de radio in. Z'n gezicht betrok toen hij hoorde. „Voor het merengebied bij de Hudson wordt gewaarschuwd voor een wervelstorm, komend uit het westen. Ik herhaal, een waarschuwing . . .”

Oom floot zachtjes. „Niet te best,” mompelde hij in zichzelf.

Moeder en tante waren al druk bezig de stoeltjes in te klappen. Alle andere spullen werden in de picknickmand gepakt.

„Zal ik met je meegaan?” vroeg moeder.

„Nee, blijven jullie maar bij elkaar hier. Ik ga er op uit om ze te zoeken. Misschien zijn ze wel in de buurt en houden ze ons voor de mal. We hebben ook zo lang geslapen! Wie weet hebben ze zich verstopt.”

Ze riepen: „Dots, Lots, Marientjel!”

Geen antwoord. Nog eens, zo hard ze konden.

„Oeoe, komen jullie?” Het bleef stil.

„Nou, dan ga ik maar. Mochten ze ondertussen voor de dag komen, druk dan op de claxon van de auto, dan kom ik meteen weer terug.”

Hij ging dezelfde weg die moeder gegaan was, keek achter rietbosjes en riep hun namen. Er klonk geen antwoord.

De lucht betrok hoe langer hoe meer. Het rommelde achter de bergen, de wind stak op.

Hij keek achterom. Op de picknickplaats zag hij de dames heen en weer lopen. Geen meisjes te ontdekken . . .

Al donkerder en dreigender werd de lucht.

En toen zag oom tot zijn grote schrik over het meer, tussen twee bergen door, een zwarte slurfvormige wolk aan de lucht.

Hij wist wat dat betekende. Een windhoos!

Hij wist ook hoe gevaarlijk en alles vernielend die kon zijn. Alles wat in de weg van zo'n hoos lag, kon worden weggevaagd.

Wat moest hij doen? Terug naar de picknickplaats? Of verder gaan?

Een vreselijke harde windstoot gooide hem bijna ondersteboven.

„O God,” bad hij zachtjes, „bewaar de kinderen en ons allemaal. Help mij de meisjes te vinden.”

In het meer kwamen witte schuimkoppen op de golven. De nieuwe windstoot joeg het water op naar de kant waar hij liep.

Het was nu bijna zo donker geworden alsof het nacht was.

Oom kon haast niet tegen de windvlagen in lopen. Toch ging hij verder.

Toen kwam hij bij de beek waar de meisjes door gegaan waren.

Die was toen smal en ondiep geweest.

Datzelfde kalme beekje was nu een brede, bruisende stroom.

Oom stond stil. Waar waren die kinderen toch? Ze zouden hier toch niet doorgelopen zijn? Toch niet aan de overkant het bos zijn ingegaan?

Hij zette z'n handen aan z'n mond en schreeuwde: „Oeoe! Waar zijn jullie? Oeoe!”

Maar z'n roepen ging verloren in de wind, die gierend en huilend met de windhoos aan kwam jagen.

Hij wankelde. Toen wierp hij zich plat op de grond. Het was de enige manier om te proberen niet door de hoos meegezogen en

ergens anders neergesmaakt te worden.
Eén gedachte had hij: de meisjes, de meisjes . . .

Ja, de meisjes! Waar waren die?

Marientje was hoe langer hoe meer achter geraakt toen ze samen waren gaan rennen. Ze kon door de pijn in haar been niet zo hard vooruit komen.

„Hé, wachten jullie even? Ik kan niet zo hard!”

Lots bleef staan. Maar Dots rende door.

„Wachten Dots!” riep Lots, maar die hoorde niets.

Lots had wel met haar zusje door willen hollen. Maar ze voelde dat ze Marientje, die kwam aanstropelen, niet in de steek mocht laten.

„M'n been doet zo'n pijn. Ik kan niet zo vlug,” zei ze half huilend.

„Kom maar, geef me maar een hand,” zei Lots troostend.

Samen liepen ze verder zo vlug Marientje kon.

Het werd steeds donkerder. Ze hoorden het rommelen van de donder in de verte. Al een eind verder zagen ze Dots tussen de boomstammen door rennen.

„Dòòts!” riep Lots met de handen om haar mond. „Wacht nou op ons!”

Maar Dots hoorde niets. Een hevige windstoot die fluitend en gierend aan kwam suizen, overstemde alles.

Dots was al bij de beek en zocht wanhopig naar een ondiepe plaats. Maar die was er niet meer. Toen merkte ze dat ze alleen was. Dat Lots niet meer achter haar liep en Marientje ook niet.

„Lots! Marientje!” gilte ze.

Maar ook haar stem ging verloren in de kracht van de wervelstorm.

Toen werd ze tegen de grond geworpen. Achter haar ploften boomstammen krakend neer.

Grote takken knaptten af en werden mee omhooggezogen. Jonge bomen werden ontworteld en kriskras door elkaar gesmeten. Het water in de beek gorgelde en ruiste.

„O, o, ik ben zo bang,” snikte ze. Ze verborg haar gezicht in haar handen.

Ze wist niet dat oom Peter, niet eens zo heel ver bij haar vandaan, aan de overkant lag.

Hij kon haar roepen niet horen zolang de wind zo gierde. En

haar niet zien omdat het nu pikkedonker was.

Marientje en Lots liepen nog onder de bomen. Lots had beschermend haar arm om Marientjes schouder gelegd.

„Kom maar, hoor, ik blijf bij je. Maar waar zou Dots toch zijn?”
„Ik vind het hier eng,” jammerde Marientje. „Waren we maar weer op de picknickplaats!”

Ze waren nu bijna bij de plek waar ze de eerste potloodstompen hadden gezien. Maar ook daar was het water ver buiten de oever gegaan. Ze moesten nu wel onder de bomen gaan lopen om geen natte voeten te krijgen. Het viel niet mee om over de boomwortels heen te stappen.

Ondertussen was het nu zo donker geworden, dat ze maar een heel klein eindje voor zich uit konden zien. Ze hielden elkaar nog steviger bij de hand. In hun bangheid zochten ze steun bij elkaar.

„Arme Dots,” zei Lots, „die is alleen. Als ze nu maar wacht!” Ze moest hard roepen om zich verstaanbaar te maken.

Voorovergebogen worstelden ze tegen de wind in. Toen kwamen ze bij een diepe bemoste kuil.

„Laten we daar even in gaan zitten,” riep Marientje. „Je voelt de wind er niet zo erg.”

Het was hun geluk, want juist toen ze in de kuil zaten, klonk plotseling een hevig gekraak. Met een dreun vielen een paar bomen op de grond.

Dodelijk verschrikt keken de meisjes elkaar aan.

Een moment later suisde een vallende boom neer. De kruin kwam dwars over de kuil te liggen waarin de twee meisjes zaten. Hij bedolf hen onder z'n takken en bladeren.

„O,” huilde Lots, „Marientje, waar ben je?”

Marientje gaf geen antwoord. Een tak had haar geraakt en ze was versuft door de klap.

Het duurde een tijdje voor Lots haar door de takken heen zag liggen.

„Marientje!” riep ze.

Maar die bewoog zich niet. Op haar knieën kroop Lots naar haar toe. Ze duwde de takken op zij. Daar lag Marientje. Ze zag zo wit.

„O, wat moet ik doen,” dacht Lots, radeloos van angst.

Ze durfde ook niet uit de kuil te gaan om Dots te zoeken. Want nog steeds raasde de wind door het bos. Ze begon te huilen. Er was niemand die helpen kon. Ze waren alleen in de wervelstorm. Alleen in dat donkere potlodenbos!

Alleen? Gelukkig wist Lots beter. Ze waren niet alleen.

De Here Jezus zag hen. Hij was machtig genoeg hen te helpen in dit noodweer. Had hij ook niet de storm bedaard toen zijn discipelen, die bij hem in het schip waren, zo'n angst hadden? Hij kon ook hen helpen. Toen ze daaraan dacht, was ze niet zo bang meer.

Ze wrong zich door de takken heen om dichterbij Marientje te komen.

Die had nu haar ogen open en keek heel verwonderd om zich heen. Hoe kwamen die takken en bladeren over haar heen?

Ze zag het gezicht van Lots. Waarom huilde die? Lots' gezicht klaarde op toen ze zag dat Marientje haar aankeek.

„Hoe kom ik onder deze boom?” vroeg die verwonderd.

„Die is omgewaaid door de wind.” Lots sprak met een bibberstem.

O ja, nu wist ze het weer. Ze probeerde overeind te gaan zitten. Maar dat ging zo maar niet . . . Over en om haar heen waren de takken als grijparmen die haar vast wilden houden. Op haar rug glijdend probeerde ze, wikkend en wringend, eronder vandaan te komen. Lots trok de takken die haar in de weg zaten, wat op zij. Maar dan hielden andere haar weer tegen. Ze zwiepten tegen haar aan of veerden terug tegen Lots. Krrak . . . toe maar, ook nog een scheur in haar jurk. Vooruit . . . als ze er maar uitkwam! Onder die takkenboel vandaan!

Eindelijk, na een tijd die hun verschrikkelijk lang toe leek, lukte het haar met hulp van Lots zich uit de wirwar van takken en bladeren te bevrijden. Doodmoe kwamen ze tenslotte er met z'n beidjes onder vandaan. Ze kropen dicht tegen elkaar aan.

Marientje begon opeens te huilen. „Ik wil hier weg,” snikte ze, „ik wil naar mams!”

„Stil nu maar,” troostte Lots, „laten we wachten tot de storm wat over is. Er komt vast wel hulp.”

Lots' kalmerende woorden deden het snikken wat bedaren. Zo wachtten die twee daar, luisterend naar de angstaanjagende ge-

luiden in het bos waar de wind nog doorheen joelde en floot. Maar ze hoorden wel dat het geluid van hen wegtrok.

„Gelukkig dat we net in deze kuil zaten,” zei Lots. „We hadden anders die stam wel boven op ons kunnen krijgen. En we zijn niet alleen. De Here Jezus is bij ons en Hij kan ons en Dots wel helpen.”

Mariantje knikte. Ze glimlachte alweer door haar tranen heen. O nee, ze hoefden niet zo bang te zijn. Omdat Hij overal was. En Hij kon hen beschermen. Ook in dit bos dat nu vol gevaren was. Met de armen over elkaars schouders geslagen zaten ze op de bodem van de kuil en wachtten tot de storm bedaren zou.

Even plotseling als de storm opgekomen was nam hij ook weer af. De windhoos wervelde van hen vandaan. Daarna kwam de stilte. En nu werd het ook snel lichter en lichter.

Toen de angstige duisternis en de wind verdwenen, kregen die twee in de kuil weer moed.

„Laten we proberen bij de beek te komen en dan zo vlug mogelijk naar de picknickplaats terug,” stelde Lots voor.

Het was nog een toer om door de takken heen tegen de kant van de kuil omhoog te klimmen. Maar elkaar helpend speelden ze het samen klaar.

Toen liepen ze in de richting van de beek.

8. *Alles komt goed*

In angstige spanning zaten moeder en tante in de auto. Daar waren ze ingekropen om beschutting te hebben tegen de hevige wind. Wat waren ze ongerust over de meisjes en oom! Bang ook voor die vreselijke storm die ze over het meer zagen komen aanjagen. Vooral voor de dreigende zwarte slurf. Gelukkig trok die net niet over de picknickplaats.

Hoewel de wind de auto heen en weer schudde, was het gevaar dat die meegezogen of omvergewaaid zou worden niet zo groot. Hun ogen tuurden langs het meer. Maar door de vlug dichter wordende duisternis konden ze ook oom niet meer zien.

„We moeten erop vertrouwen dat God hen bewaart,” zei tante.

Moeder knikte. Het was alsof haar keel dichtgesnoerd was van angst. Ze konden niets anders doen dan rustig afwachten. Zij waren machteloos. Maar Hij aan wie de wolken en de wind gehoorzaam waren, kon de anderen bewaren. En daar vertrouwden ze op.

„Het wordt iets lichter,” zei tante na een poos.

„En het water wordt ook wat rustiger.” Moeders stem klonk blij. Hun ogen tuurden langs de waterkant. Hun oren luisterden of ze geen heldere meisjesstemmen of oom Peters bromstem hoorden.

Toen de windhoos voorbij gewerveld was, richtte oom zich op. „Een groot wonder dat ik niet meegezogen ben,” dacht hij. Hij krabbelde overeind. De wind was weg, maar het duurde nog even voor het zo licht was, dat hij de overkant van de beek weer kon zien.

En daar, schuin tegenover hem, ontdekte hij tot z'n grote vreugde een op de grond liggend meisje in een rode jurk. Het lag, met het hoofd op de armen, voorover op het mos. Aan de kleur van de jurk wist hij dat het Dots was.

Zijn stem sloeg van blijdschap over toen hij riep: „Helloooo Dots . . . ! Helloooo . . .”

Dots tilde haar hoofd een eindje op. Riep daar iemand?

Onbeschrijfelijk was haar vreugde toen ze oom zag, die met zijn armen zwaaide. Ze krabbelde overeind en riep: „Oom, help mij, ik durf er niet meer door!”

„Blijf daar maar. Ik kom je halen. Waar zijn de anderen?”

Ze wees in de richting van het bos. Oom trok z'n schoenen al uit. Gelukkig dat hij voor het vuurtje stoken z'n lange broek voor een korte had verwisseld; want het water kwam hem tot over de knieën. Voorzichtig waadde hij naar de overkant waar Dots stond te dansen van blijdschap. Ze vloog hem om de hals.

„O, wat ben ik blij dat u er bent. Ik was zó bang . . .”

Hij stikte bijna in haar omhelzing.

„Waar zijn Lots en Marientje? Vertel me gauw wat er gebeurd is!”

Ze biechtte alles op. Van haar plannetje om door de beek te gaan.

„Die was toen nog niet zo breed en diep, hoor.”

Ze vertelde over de bevers. En dat ze weggerend waren omdat het ineens zo griezelig donker werd. Dat zij eerst helemaal niet

gemerkt had dat de andere twee achtergebleven waren. En dat de wind haar bij de beek omvergegooid had . . .

„Daar moeten Lots en Marientje nog zijn.” Ze wees naar het bos.

„Ga mee,” zei oom kort en bars, „we moeten hen zoeken.”

Dots begreep dat hij boos was. Maar hij nam toch haar kleine hand in zijn grote. Ze klemde die stijf vast alsof ze hem nooit weer loslaten wilde. Ze had het verdiend dat hij boos was. Maar wat voelde ze zich gelukkig en veilig bij hem . . .

„Hé, daar konden we op de heenweg nog lopen en nu staan de potloden in het water,” riep ze, toen ze bij het bos kwamen.

Waar had ze het nu over? „Potloden?” vroeg oom verbaasd.

„Hoe kom je daar nu bij?”

Ze legde hem uit hoe de bevers punten aan de boomstammen knaagden en dat Marientje het een potlodenbos had genoemd. Ondanks zijn bezorgdheid moest hij erom lachen. „Jullie zijn me een mooi stelletje lieverds,” bromde hij. Maar Dots kon aan zijn stem wel horen dat hij al niet zo boos meer was.

Oom bleef staan. „Laten we samen eens hard roepen,” stelde hij voor.

„Hellóóó, oeoeoe,” klonk het door het verwaaide bos.

Ze stonden lang stil om te luisteren. Geen antwoord. Verder maar weer.

„Laten we het nog eens proberen,” zei oom na een tijd.

„Hellóóó . . . oeoeoeoe,” klonk het weer.

En toen kwam, héél zachtjes uit de verte, antwoord. „Hellóóó, oeoeoe . . .”

„Ik hoor ze,” juichte Dots en maakte een luchtsprong. Ooms gezicht straalde van blijdschap.

Ze riepen nog eens en weer kwam er antwoord. Iets duidelijker dan daarnet. Nu konden ze op elkaars geroep af lopen. Tussen de bomen schemerde iets blauws en geels. „Daar!” wees Dots. Het duurde nog wel even voor ze bij elkaar waren, want verderop lagen de omgevallen boomstammen kriskras door elkaar. Ze moesten er overheen klimmen. Maar ze riepen elkaar vrolijk toe en oom moedigde de vermoeide kinderen aan.

Eindelijk waren ze bij elkaar. Met stralende snuitjes vlogen die twee in ooms wijdgeopende armen.

Maar wat zagen ze er uit! Groenigbruine plekken en vegen op hun gezicht, armen, benen en kleren. De zakdoek om Marientjes been was ook vies. Haar jurk had een grote winkelhaak . . .

Maar dat was niet zo erg. Het voornaamste was dat ze weer bij elkaar waren. Dat de verschrikking van dat donkere bos in de wervelstorm achter hen lag.

„En nu zo gauw mogelijk terug naar tante en moeder,” zei oom.

„Gaat het, Marientje?” Hij had wel gezien dat ze meer hinkte dan liep.

„O ja oom,” zei ze dapper. Wat gaf de pijn nu oom weer bij hen was en ze gered waren . . .

Ze kwamen bij de gezwollen beek. Hoe moesten ze daar nu door? Maar oom was nu immers bij hen? Hij nam hen één voor één in zijn armen en waadde met zijn kostbare last door het wa-

ter. Bijna viel hij toen hij, met Dots in zijn armen, struikelde over een steen. De zoom van zijn korte broek kwam in het water.

„Nu bent u toch nog nat in plaats van vanmorgen,” zei Dots ondeugend.

„Durf je me nog plagen ook, rakker? Wou jij soms ook eventjes een fris bad?” Het lukte hem niet eens meer om nog boos te praten. Hij was véél te blij dat hij zijn drie verloren schatten weer veilig terug kon brengen.

Moeder en tante hielden het niet langer uit. Toen het gevaar van de windhoos voorbij was, stapten ze uit de auto en liepen naar het meer. Ze tuurden in de verte. Een tijdlang zagen ze niets. Maar toen . . .

„Daar komen ze!” juichte moeder. „Hoera!” riep tante. Hun voeten konden niet snel genoeg gaan. En toen waren ze alle zes weer bij elkaar. Wat leek het eindeloos lang dat ze elkaar niet gezien hadden . . .

Ze moesten alles vertellen. Dat ze die beverkolonie aan het werk hadden gezien, was wel heel bijzonder geweest natuurlijk. Maar ze hadden er duur voor moeten betalen door de angst daarna. De straf op het niet houden van hun belofte om aan het meer te blijven, hadden ze dan ook dubbel en dwars gehad.

„Nu allemaal een kopje thee voor de schrik,” stelde tante voor. „Waar is het hout dat jullie gezocht hebben?” vroeg oom met een knipoogje naar tante.

Dots keek verschrikt. Het net . . . Ze moest het op de vlucht verloren hebben. Verlegen lachend keken ze elkaar aan.

„’t Hout ligt nog in het bos,” zei Lots, „zullen we het even gaan halen? Er ligt genoeg! Geknaagd op maat door de familie Bever . . .”

Ze schoten allemaal in de lach.

„Voor geen honderd dollars laat ik jullie weer gaan, deugnieten,” zei tante. „Voor de rest van de dag steek ik jou en je zusje met veiligheidsspelden aan m’n rok vast. Marietje moet bij haar moeder blijven. De schrik zit me nòg in de benen! Dots en Lots moeten onder het wakend oog van oom hier in de buurt maar hout gaan zoeken. Ondertussen kan Marietjes been verzorgd worden. We kunnen niet met jullie op de terugweg ergens gaan

eten. Marientje en jullie tweetjes zien er ontoonbaar uit.”

Dat viel niet te ontkennen. Marientje bekeek haar vlekkerige, gescheurde jurk. Ze keek naar mams. Zou die er boos om zijn? Maar moeder was veel te dankbaar dat de kinderen en oom weer veilig bij hen waren. Een scheur kon genaaid worden, vuile jurken gewassen, wonden verbonden worden. Ze moest er niet aan denken dat er door die windhoos iets veel ergers had kunnen gebeuren. Ze waren in groot gevaar geweest.

Nee, boos was mams niet. Wel verdrietig.

„Je bent weer eens een heel dom meisje geweest. Dit is nu al de tweede keer dat je anderen in ongerustheid hebt gebracht. Laatst heb je je door de eekhoorn mee laten nemen en nu ben je door bevers veel te lang weggebleven. Daardoor kwam allerlei narigheid. Niet alleen voor jullie zelf, maar ook voor ons. Ik hoop dat dit de laatste keer is dat je zo iets doet.”

„Ik ook, mams,” zei Marientje.

„Dan praten we er niet meer over. We zijn veel te blij dat God ons allemaal bewaard heeft voor elkaar. We hebben weer veel om voor te danken.”

„Zo is het,” zei oom. Hij verdween met de tweeling om hout te zoeken.

De afdeling eerste hulp bij ongelukken, zoals tante zich noemde, nam Marientjes been onder handen. Hoe voorzichtig tante het ook deed, Marientje moest wel even de tanden op elkaar zetten. Tante leidde haar af door van alles over de beverkolonie te vragen. Marientje vertelde hoe leuk het geweest was te zien hoe de bevermoeder met haar jong krijgertje gespeeld had.

„Ik heb thuis nog een paar plaatjes van bevers aan het werk,” zei tante. „Die zal ik aan jullie geven.”

„Fijn! Voor m'n reisboek.”

Ze vertelde hoe knap de bevers hun bouwwerken maakten. Zo vergat Marientje helemaal haar pijn. En dat was nu net wat tante wilde.

Een uurtje later reden ze weg. Achter hen lag het Nawahunta-meer. Nog roerig en donker, maar veel minder dreigend dan daarvoor.

En daarachter, bij de beek en de poel, het potlodenbos met z'n wondermooie beverwereld.

9. *Van Indianen en een pijlpunt*

Al een hele tijd ging Marientje nu net als de andere kinderen, de hele dag naar school. Met de schoolbus.

Het was een gezellig groepje kinderen in die bus. Er zaten een paar ondeugende rakkers bij die vaak probeerden de boel op stellen te zetten. Als het al te rumoerig toeging, zei Martin, de chauffeur: „Bedaren jullie een beetje, anders zet ik jullie eruit en dan lopen jullie maar verder . . .”

Ze wisten wel dat hij dat toch niet zou doen. Maar ze luisterden wel naar hem. Want hij was hun grote vriend. Van ieder kind kende hij de naam. Hij leefde mee met alles wat ze op school en in huis deden.

Marientje maakte pret met de anderen mee. Soms werd er om haar gelachen als ze iets verkeerd uitsprak. Maar daar gaf ze niet meer om. Ze had haar antwoord klaar en vroeg: „Kunnen jullie zeggen: „Een Scheveningse schuit vol scharren, schollen en schelvis?”

Dan werd het een lachertje voor haar! Want de Hollandse ch was een lekker tongbrekertje voor de Amerikaantjes . . .

Ze leerde vlug hun grapjes, liedjes en spelletjes.

Na schooltijd speelde Linda bij haar of zij bij Linda thuis, waar in dat vrolijke grote gezin altijd veel te beleven viel. Als ze moegespeeld waren, gingen ze met elkaar naar het kinderprogramma op de televisie kijken. Marientje leerde daardoor kinderen uit het Mickey Mouse-uurtje kennen; die zongen veel liedjes en voerden leuke toneelstukjes op. Later speelden ze die dan samen na.

Van alle lessen op school genoot Marientje het meest van de geschiedenis en aardrijkskunde van Amerika. Dat was allemaal nieuw voor haar. Toen Miss Maxwell vertelde over de oudste bewoners van Amerika, de Indianen, luisterde ze vol aandacht. Indianen waren tot nu toe voor haar alleen maar jongens-in-een-Indianenpak geweest. Maar dat ze duizenden jaren geleden hier al

gewoond hadden, was nieuw voor haar. Zo iets als de Batavieren in ons land, dacht ze. Behalve dan dat die niet meer leefden en dat er in dit land nog echte Indianenstammen bestonden. Vooral in Nieuw Mexico en Arizona, in het zuidwesten van Amerika. En in andere staten. Ook zelfs niet ver van hen vandaan in de staat New York en andere gebieden in de buurt. Marientje hoopte vurig dat ze nog eens een echte Indiaan zou zien . . .

Niet alleen zij, ook de andere kinderen genoten ervan. Er ging dan ook een oorverdovend gejuich op toen de juffrouw aan het einde van een les vertelde: „Over twee weken gaan we met elkaar een reisje naar New York maken. Daar is een museum waar heel veel over de Indianen te zien is. We gaan ook kijken naar de zoogdierenafdeling. Daar kunnen we zien welke dieren nog in het wild in de bossen, bergen en velden in dit land leven.”

Ze waren er opgewonden van. Een dagje uit met elkaar!

Haast elke les in de komende weken stond met Indianen in verband. Ze leerden vooral veel over de stammen uit hun eigen omgeving. De Bosland-Indianen, de Iroquois¹ en de Mohawks. Hoe die woonden, zich kleedden en wat ze aten. Hoe ze hun kano's maakten. En hoe ze oorlog voerden tegen andere stammen.

Miss Maxwell vertelde over Hiawatha², een stamhoofd dat vijfhonderd jaar geleden leefde. Hij was een vredestichter die steeds probeerde de oorlogszuchtige stammen tot vrede te brengen.

„Hiawatha,” dacht Marientje, „die naam ken ik. Maar waarvan?” Ze had thuis nog geen Indianenboeken gelezen. Hoe kende ze dan die naam toch? Opeens wist ze het. Zo noemde Niekie, het Amsterdamse vriendje dat 's zomers op Vlieland naast hen woonde, zich altijd³. Maar die Hiawatha wou alleen maar robbertjes vechten met iedereen. De echte Hiawatha wilde juist vrede brengen.

„Ik zal het hem eens schrijven,” dacht ze.

In de handenarbeidles mochten ze een Indianenkiel maken uit een grote papieren boodschappenzak. Dat je uit zo'n grauwbrown zak zo iets leuks kon maken! Het was helemaal niet moeilijk. Je moest de zak plat voor je neerleggen met de open kant naar je toe. Eén kant knipte je in het midden open tot je ook de

¹ Spreek uit: Irokois.

² Spreek uit: Haijewa'tta.

³ Hierover kun je lezen in „Marientjes mooie zomer”.

bodem doorgeknipt had. De juffrouw tekende het op het bord voor. Even de hals en de armsgaten uitknippen; dan moesten er nog knipjes gegeven worden in de zoom, aan de voorkant en de achterkant. Dat leek dan net franje. Toen de kiel klaar was, mochten ze er de Indianentekens op schilderen die de juffrouw hen voortekende en uitlegde.

De Indianen gebruikten namelijk vroeger geen letters zoals nu. Wilden ze elkaar iets laten weten, dan maakten ze gebruik van tekens die ze in hout of zachte steen kerfden of griften. Kregen ze een stukje hout of steen met een paard erop, dan betekende dat: we gaan op reis. Een pootafdruk van een beer beduidde: een goed voorteken; gekruiste pijlen waren een teken van vriendschap en met een stuk van een lasso bedoelden ze gevangenschap. Een berg betekende overvloed, een vogel vrede en geluk, een wigwam dat hun woonplaats tijdelijk was.

De kinderen vonden het prachtig en schilderden de tekens vol ijver na.

Een hele middag gingen ze naar de stadsbibliotheek om boeken uit te zoeken die over Indianen gingen. Die mochten ze een week

lenen om tijdens hun leesuren op school in te lezen. In het taal-
uur moesten ze er dan om beurten iets uit vertellen en werden
de moeilijke namen van de stammen opgeschreven.

Ze verbeeldden zich dat ze zelf Indianen waren.

„Zeg, Witte Arend, geef dit boek even aan Snelvoet.”

„Arawa, Bereklauw vraagt of hij de vredespijp met jou mag ro-
ken.”

Miss Maxwell kreeg de naam „Het Wijze Opperhoofd”, de meis-
jes werden „squaws”¹ genoemd. Die regen kleurige kralenkettin-
gen en versierden zich daarmee. De jongens maakten een hoofd-
tooi van geverfde kalkoeneveren. Ook pijlen en bogen.

Marientje kwam opgetogen met haar kralenketting en de In-
dianenkiel thuis. Oom wilde weten wat al die tekens voorstelden.

Marientje legde het hem uit.

Toen ze vertelde dat de gekruiste pijlen vriendschap betekenden,
zei oom met een geheimzinnig lachje: „Kom eens even mee naar
m'n studeerkamer, dan zal ik je iets heel moois laten zien.”

Vol verwachting volgde ze hem. Uit een la van zijn schrijftafel
haalde hij een klein doosje. Vol spanning keek ze wat daar uit
zou komen. Marientje zag op een dot watten een grijs stukje
steen liggen, naar boven een beetje puntig toelopend. Was dat
alles?

Maar toen oom haar vertelde dat het een stenen pijlpunt van de
Indianen was, keek ze er vol ontzag naar.

„Oh,” riep ze verbaasd, „een echte? Van vroeger? Hoe hebt u
die gekregen?”

„Toen we in dit huis kwamen wonen, wilde ik een gat in de
grond graven om er een paal voor de waslijn in te kunnen zetten.
Dit kwam te voorschijn. Eerst dacht ik dat het een gewoon
steentje was. Maar toen ik het beter bekeek, ontdekte ik dat het
een pijlpunt was. Ik liet het aan een vriend van mij zien, die in
het museum werkt en er heel veel verstand van heeft. Hij vertel-
de mij dat deze pijlpunt minstens zevenhonderd jaar oud is.”

„Zevenhonderd?” vroeg Marientje ongelovig.

„Ja. Waar ons huis nu staat, waren vroeger uitgestrekte bossen.
Daar leefden de Mohawks waar jij nu van gehoord hebt op
school. Denk je dat eens in. Nog lang voor Columbus Amerika

¹ Indiaans woord voor vrouwen. Spreek uit: skwôz.

ontdekte, waren hier al Indianen in wat nu onze tuin is . . . Misschien schoten ze hiermee op een beer of een wolf. Die waren hier toen heel veel.”

Oom nam de pijlpunt voorzichtig uit het doosje en legde hem in Marietjes hand.

„Als je er goed voor zorgt, mag je hem morgen mee naar school nemen om hem aan de juffrouw en je klas te laten zien. En dan . . .”

Oom wachtte even.

„Wat dan?” De nieuwsgierigheid was van haar gezicht te lezen.

„Dan . . . mag je hem houden!”

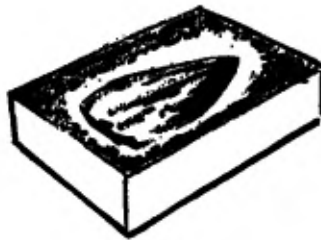
„Houden? Ik? Meent u dat?”

Ze kreeg er een kleur van.

„Echt waar,” zei oom, „je mag hem mee naar Holland nemen. Als je hem maar goed bewaart. Je hebt me net verteld dat gekruiste pijlen een teken van vriendschap zijn. Wij tweetjes zijn toch vrienden?”

„En of!”

„Laat deze ene pijl dan het teken daarvan zijn. Een herinnering aan mij en het land van de Indianen. En de klas waarin je er zoveel van leerde.”

Marietje legde het kostbare stukje steen weer in de watten. Ze vloog haar oom om de hals. „Ho, ho squaw, is dat nu een bewijs van onze vriendschap?”

Ze liet hem los.

„Squaw uit ver land is Opperhoofd van dit huis heel dankbaar!” Wat reusachtig blij was ze er mee. Een echte stenen pijlpunt . . . Verbeeld je, honderden jaren geleden had die hier door deze tuin gesnord. Waar zou toen op gemikt zijn? Op een vijand? Een wild dier?

„Ik zal er goed op passen, oom,” beloofde ze.
Wat voelde ze zich rijk! Om die schat in het doosje. Maar vooral ook omdat ze ooms vriendinnetje was!
Ze kon haast niet tot morgen wachten. Wat zouden ze het prachtig vinden!

Op school ging de pijlpunt in het doosje van hand tot hand. Vooral de jongens waren er wild op. Ze boden haar van alles van hun eigen schatten aan om tegen de pijlpunt te ruilen. Een padvindersmes, een waterpistool, een boek, postzegels . . . William probeerde haar te verleiden met een dollar die hij zelf verdiend had met kranten rondbrengen. Dat was wel héél verleidelijk. Want voor een dollar had ze die leuke rolschaatsjes voor Ginny kunnen kopen. Maar Marientje bezweek niet. Ze keek wel uit!
Wie had er nu een echte Indianenpijlpunt?
Bovendien, het was het teken van vriendschap tussen oom Peter en haar. Zo iets ging je toch niet ruilen? Voor geen honderd dollars . . .

10. *Met de klas op stap*

De avond voor het schoolreisje kon Marientje van pure opgewondenheid niet slapen. Dat was in Holland meestal net zo als ze met de school uitging.
Naar New York! Ze was er nog niet weer geweest na de morgen dat ze met mams was aangekomen en voor het eerst de wolkenkrabbers had gezien.
Vroeger dan anders was ze wakker. Stel je voor dat ze de schoolbus zou missen . . . Maar keurig op tijd stond ze, met haar lunchtas over de schouder, op de hoek van de laan. Tante had die tas met broodjes, fruit en wat snoepjes gevuld. En natuurlijk ontbrak ook haar boekje niet waarin ze alles wou opschrijven wat ze van deze dag wilde onthouden voor haar reisboek.
Daar was de schoolbus. Drukker dan anders stapten ze in.
„k Kan wel horen dat jullie zin hebt in vandaag,” zei Martin.

„Je gaat toch ook mee, Martin?” vroeg Linda.

„Ja, ik bof dat ik jullie rijden mag. Ik ga ook naar het museum. Ik ben er al zes keer in geweest en nog heb ik lang niet alles gezien.”

Bij school werden de andere kinderen van de klas opgepikt.

Behalve Miss Maxwell gingen nog vijf moeders mee. Die hadden elk zes kinderen onder hun hoede. Ze werden groepsmoeders genoemd. Je moest de hele dag bij je eigen groepsmoeder blijven.

Marientje en Linda hoorden bij de groep van mevrouw Cole, Susi's moeder. Behalve Jenny en Susi hoorden ook William en Frank erbij.

Toen de bus wegreed, werden ze uitgewuifd door meneer Dickson en alle andere klassen. Weldra begon een kind te zingen; de anderen deden mee. Het ene lied na het andere schalde door de bus. Marientje kon er nu al heel wat van meezingen. Voor ze het wisten, zagen ze in de verte de wolkenkrabbers al. Het was net of ze een paar oude bekenden weerzag, vond Marientje. Ze was er trots op dat ze van een paar de namen al kon noemen. Van de allerhoogste, de Empire State¹, die meer dan vierhonderd meter hoog was; en van de Rockefeller. Susi's moeder wees hun de andere aan. De Chrysler met z'n sierlijke puntkoepel was de allermooiste.

Nu kwamen ze bij de brede Hudsonrivier. Maar voor ze over de bijna drieduizend meter lange Washingtonbrug konden rijden, moest Martin eerst stoppen om een halve dollar tolgeld te betalen aan een man in een glazen tolhuisje. Je kon nu eenmaal de stad niet binnenkomen met een auto of je moest betalen. Omdat de stad zelf op een eiland lag tussen drie rivieren. Je moest altijd over een brug of door een van de tunnels onder de rivier rijden. Of met een veerpont overvaren.

Wat waren ze nu hoog boven het water! Een grote stoomboot voer juist onder de brug door.

In de verte, naar rechts, lagen de dokken met de grootste oceaanstomers van de wereld. Daar was Marientje zelf ook aangekomen. Wat leek dat alweer lang geleden!

Eindelijk waren ze de lange brug over. Martin sloeg rechts af, de rivierweg langs.

¹ Keizerstaat (bijnaam van de staat New York). Spreek uit: Empaier Steet.

„Nu zijn we in New York,” zei mevrouw Cole. Wat waren de huizen hier toch hoog. Mariëntje zag op veel platte daken, hoog in de lucht, bomen en struiken.

„Hoe kan dat nu?” vroeg ze.

„Veel mensen in deze stad hebben een daktuin. Daar kunnen ze van de frisse lucht genieten zonder het lawaai en de stank van al de auto's.”

Een slim idee vond Mariëntje dat. Want er waren honderden auto's op straat; vijf, zes rijen breed naast elkaar.

Toen de weg een bocht maakte, zei hun groepsmoeder dat ze eens eventjes achterom moesten kijken. Om onder de hoge brug, op een rots in de diepte bij het water, een heel klein rood vuurtorentje te kunnen zien.

O ja, daar stond het. Het leek een lilliputter vergeleken bij de reuzenhoge brugtorens. Net een likdoorn op een teen, vond Susi. Daar moesten ze om lachen.

„Het is een heel beroemd torentje,” vertelde haar moeder. „Jarenlang was het een goede vriend van alle bootslui die erlangs kwamen. Van zeilboten, raderboten, stoomboten en jachten die de Hudson op en af voeren. Het torentje waarschuwde hen

's avonds en 's nachts met z'n lichtstralen voor de gevaarlijke rotspunten die daar onder en boven water liggen. En het luidde onophoudelijk een bel, zodat de kapiteins in de mist hem konden horen.

Toen werd de grote brug gebouwd met z'n hoge torens waaraan de dikke kabels hangen die de brug dragen. Boven op die torens werden felle lichten geplaatst. Om de vliegtuigen te waarschuwen, zodat die er niet tegenaan zouden vliegen als het donker was. En meteen dienden ze als lichtbakens voor de schepen. Toen de brug klaar was, kon het kleine torentje wel afgebroken worden, dacht het stadsbestuur.

Maar de New Yorkers waren het daarmee niet eens. Ze wilden het kleine torentje niet missen. Ze schreven erover in de kranten. En de bootslui van wie het torentje ook zo'n trouwe vriend was geweest, wilden het ook niet missen. Een kapitein die er jarenlang tweemaal per dag voorbijgevaren was, kocht het. Hij gaf het als een geschenk aan de kinderen van de stad New York. Die mogen er vrij in en uit lopen. Het is hun vuurtoren! Op de rots aan de voet is ruimte genoeg om te spelen, te picknicken en te vissen.

Zo komt het dat die kleine vuurtoren er nog steeds staat. Iemand heeft er zelfs een boek voor kinderen over geschreven."

„Hoe heet dat?" wilde Mariëntje weten.

„Het kleine rode torentje onder de grote grijze brug."

Mariëntje schreef het op in haar boekje. 't Leek haar leuk om het eens uit de bibliotheek te halen en erover te lezen nu ze het zelf gezien had. De letters werden wel een beetje bibberig in de rijdende bus.

Mariëntje was niet het enige kind voor wie deze wereldstad nieuw was. Verscheidene kinderen waren er ook nog niet eerder geweest. De groepsmoeders hadden het druk met het beantwoorden van vragen.

Martin stuurde handig door de drukte heen. Ze kwamen aan de rand van een heel groot park. Daar stond het museum. Martin reed er omheen. Het duurde toch nog een hele tijd voor ze bij de ingang kwamen. Er leek geen eind aan te komen. „Wat een groot gebouw," riep William.

Eindelijk stopte Martin bij de hoofdingang. Groepje voor groepje stapten ze uit. Martin wenste hun veel plezier bij de Indianen.

Hij wilde vandaag de vogels van Amerika eens bekijken. Ze beklommen de brede witte trappen en liepen langs het ruitersstandbeeld van Theodore Roosevelt, een vroegere president van dit land.

„Hé, hoef je hier niets betalen?” vroeg Marientje verbaasd toen ze binnen waren.

„Nee hoor, je mag hier zo vaak komen als je wilt en het kost je geen cent.”

„Een bof,” vond Marientje. „Dat is bij ons heel anders hoor!”

Vol verwachting liepen ze door lange gangen, waar ze veel kinderen van andere scholen tegenkwamen. Daar was de Indianenafdeling. Nu konden ze alles waarover ze gehoord en gelezen hadden, met eigen ogen zien. In de zaal was het donker; maar de wanden bestonden uit glas, waarachter grote verlichte ruimten waren. Daarin stonden, levensgroot en ook bijna levensecht, mensfiguren, die de verschillende stammen in hun eigen omgeving uitbeeldden. De achterwand bestond uit geschilderde landschappen: bergen, meren, bossen en prairies. Op de voorgrond, waar de Indianen stonden of zaten, waren bomen en struiken, gras en planten, rotsen en allerlei soorten landschappen zo echt nagemaakt, dat het leek of die Indianen daar werkelijk in de vrije natuur waren.

Mohawkvrouwen zag je in een veldje maïskolven oogsten. Ergens anders waren prairie-Indianen op de buffeljacht. Ze reden op roodbont gevlekte paarden. De mannen waren gewapend met speren of bogen. In hun haar staken pijlen. Op de voorgrond een reusachtige buffel met forse kromme horens. Het in het nauw gedreven dier stond met voorovergebogen kop als wilde het z'n vijand op de horens nemen. 't Was alsof de paarden op je af kwamen stormen . . .

De groepsmoeder kon William en Frank er haast niet vandaan krijgen. Eindelijk gingen ze mee.

Een volgend tafereel toonde een paar vrouwen, die aan het werk waren. Een ervan was bezig een mand te vlechten van de bast van een lindeboom. Een andere vrouw naaide uit hertevel een kledingstuk. Ze gebruikte daarvoor als naald de pen van een stekelvarken en als draad een gedroogde pees van een dier. Van konijnevelen was een deken gemaakt. Kindertjes speelden om de vrouwen heen. Je zou zó zin hebben om met hen mee te doen.

Een vrouw die op de grond bezig was uit boombast een mat te weven, droeg haar baby in een zak van dierehuiden op haar rug. Het kindje sliep. Het had een roodbruin gezichtje met blozende wangetjes.

„Wat een schat!” riep Jenny.

„Zo'n Indianenkindje wordt „papoose”¹ genoemd,” legde mevrouw Cole uit.

De groep schoot in een lach om die grappige naam.

„Hé papoose,” sprak Frank Linda aan.

„Jôh, praat niet over jezelf,” kaatste die terug.

„Pardon squaw.” Frank maakte een nederige buiging. „Zwartvoet vraagt vergeving en wil vredesdrop aanbieden.” Hij haalde een rol drop te voorschijn uit zijn broekzak en hield haar die voor.

„Gekkerd,” lachte Linda, „nou, als je zo aandringt . . .”

Ze kwamen ogen te kort. Zoveel verschillende stammen die ieder hun eigen soort huis, hut of wigwam hadden. Een wigwam werd ook tipi genoemd. Je zag ook een stam die in hogans woonden. Dat waren hutten, gebouwd van lage aarden muren met een half bolvormig dak, bedekt met riet en bast.

¹ Spreek uit: peppoos (klemtoon op de laatste lettergreep).

En dan was er nog een huis van de Iroquois. Daar konden wel tien families in wonen. Het dak en de wanden waren heel kunstig van boombast gevlochten. Iedere familie had z'n eigen kamer daarin; met een opening in het dak waardoor de rook kon verdwijnen. Schalen en eetgerei waren uit hout gesneden en met dierefiguren versierd.

En wat prachtige uit hout gesneden kano's lagen er!

Hu . . . wat een griezelige maskers droegen die Iroquois! Daarmee moesten ze de boze geesten verjagen. De maskers, die met rood, wit en zwart beschilderd waren, sneden ze uit lindehout.

Frank en William gingen er schetsjes van maken.

„Die griezelmaskers ga ik van papier namaken. Eenzame Wolf hiermee de squaws op de vlucht jagen,” dreigde William.

„Eenzame Wolf is opschepper,” zei Susi. „Wij squaws zijn voor geen honderd maskers bang . . .”

De squaws hadden meer oog voor kleurige uit schapewol geweven dekens en kleden die Navajovrouwen weefden op een weefgetouw van houten palen. De kleurstoffen haalden ze uit het sap van woestijnbloemen.

Het kralenweefsel werd pas later gemaakt, toen de roodhuiden bevervellen gingen ruilen tegen kralen die blanke mannen meebrachten. Er waren halskettingen, ceintuurs, hoofdbanden met Indianentekens in rood, zwart, blauw, geel en groen erin geweven. Maar het allermooist waren de sieraden, door Navajomannen gemaakt. Zoals ze die honderden jaren geleden al uit zilver en turkooizen¹ smeedden. En nu nog. De meisjes vooral waren een en al bewondering. Mariëntje keek haar ogen uit. Er stond een Navajomeisje ongeveer zo groot als zijzelf met een prachtige zilveren ketting waaraan stukjes turkoois hingen van ongelijke grootte. Hè, ze zou best dat Navajomeisje willen zijn . . .

Ze kon er niet bij weg komen, zó mooi vond ze het. Toen de groep naar een volgende stam ging, treuzelde ze om nog wat te kunnen kijken.

„Kom Mariëntje,” maande haar groepsmoeder, „bij ons blijven, hoor, anders raken we elkaar kwijt.”

„Asjeblieft niet!” Mariëntje sloot zich vlug aan. Er waren langzamerhand zoveel groepen schoolkinderen gekomen, dat je el-

¹ Blauwgroene, ondoorzichtige edelgesteenten, die o.a. in Zuidwest-Amerika gevonden worden.

kaar echt wel in het oog moest houden. Brr, 't idee dat je hier alleen in dit grote gebouw zou ronddwalen . . .

De volgende voorstelling liet Indianen zien in hun spel. Gek, dat je er nooit aan dacht dat Indianen ook spelletjes met elkaar deden. Dat je meende dat ze alleen maar op jacht gingen of op het oorlogspad waren. Hier zag je ze het sneeuwslangenspel spelen. In de sneeuw was een diepe lange geul gemaakt. Elke man had een plat stukje hout in z'n hand. Het eind daarvan leek op een slangekop. Die „slang” moest zo ver mogelijk in de geul worden geworpen. De man wiens slang het verst doorgleed, was winnaar. De groep besloot het de volgende winter ook eens te spelen. „Eenzame Wolf vast winnaar zijn!” schepte William op. Maar de squaws lachten hem uit.

De kinderen waren moe geworden van alle indrukken. Mevrouw Cole keek op haar horloge.

't Werd tijd om een rustpauze te houden. De andere groepen van hun klas waren niet te zien. Die hadden een andere volgorde genomen, zodat er niet te veel kinderen bij hetzelfde tafereel zouden staan. Op die manier kon iedereen het rustig bekijken.

„Gaan jullie maar mee naar de grote hal,” zei de groepsmoeder, „daar kunnen jullie op de banken uitrusten. We treffen de anderen daar ook. Wacht, voor we hier weggaan nog even de neuzen tellen.”

Ze had er zes. In orde dus.

„Vooruit, dan gaan we maar.”

11. Driemaal is scheepsrecht!

Mariantje liep achter haar groep aan. Ondertussen nog steeds achterom ziende naar de voorstellingen achter het glas. Bij de Navajostam bleef ze staan. Nog even kijken naar die prachtige sieraden . . . héél eventjes maar. Ze kon haar groep gemakkelijk inhalen . . .

De anderen liepen babbelend met elkaar verder. Voorop Susi aan haar moeders arm. Daarachter William en Frank. Die bespraken

met elkaar hoe je het best die griezelmaskers kon maken. Achteraan kwamen Linda en Jenny die, al lopend, een handenklapspelletje met z'n beidjes deden.

Daardoor merkte niemand dat Marientje achterbleef. Die had alleen maar oog voor de sieraden. Ze vergat helemaal dat ze in een museum was. Dat ze bij de anderen moest blijven.

Ze speelde met zichzelf het spelletje dat ze thuis, in Holland, ook vaak deed als ze voor een winkelruit stond. Ze verbeelde zich dan dat er iemand tegen haar zei: „Marientje, je mag uit deze winkel kiezen wat je maar wilt.”

Daar kon ze zich dan een hele tijd mee bezighouden. Vooral als ze bij een boekwinkel of speelgoedzaak stond. Dan vergat ze helemaal de tijd. Mams had al vaak moeten mopperen als het zo lang duurde voor ze met een boodschap terugkwam. Ze was er ook al eens te laat door op school gekomen. Toen waaide er wat . . . Strafwerk van meneer en straf van mams bovendien!

Ook nu vergat ze helemaal de tijd. Wat zou ze kiezen? Die ketting die dat meisje droeg? Of dat ringetje aan haar vinger? Of die armband met Indianentekens erin? Haar ogen dwaalden langs alle mooie dingen die ze zag. Eindelijk was haar keus bepaald. Die armband zou ze nemen. Nu iets kiezen voor mams. Het spel begon van voren af aan. Ze was er nu gauwer mee klaar. De halsketting die het meisje droeg, zou prachtig op mams' uitgaansjurk staan. En . . . misschien mocht zij hem dan ook wel eens lenen . . .

Voor wie nu? Voor Linda! Wat zou die . . .

Linda . . . ze keek om zich heen en schrok.

Waar was Linda? Waar waren de anderen?

Nergens was haar groep te zien. Die kant waren ze opgegaan. Gauw, gauw hen achterna! Ze wilde wel hollen. Maar dat ging niet. Er waren nu veel te veel bezoekers in de zaal. Die kwamen haar tegemoet. Daardoor zag ze ook niet de deur die ze door had moeten gaan. Daarachter was haar groep.

Door een volgende deur was ze weer terug in de zaal waar de vrouw haar papoose in een zak op de rug droeg. Het kindje sliep nog steeds . . . „Natuurlijk,” dacht Marientje, „het is toch een pop . . .”

Ze kwam weer bij een deur. Ha, daar was een grote hal met banken. Daar zou haar groep wel zijn. Er klonk een geroezemoes

van veel stemmen. Haar ogen vlogen langs al die kindergezichten. Gezichten met blauwe ogen en blonde vlechten; donkere paardestaarten bij bruine ogen; veel negerkinderen ook met kroeshaar. Haar ogen vlogen over al die gezichten. Maar ze zag niet één bekend kind.

Het huilen stond haar nu nader dan het lachen. Ze merkte ook dat ze erg moe was. Verder zoeken maar. Ze móest bij haar groep komen.

Haar voeten sleepten zich van de ene zaal naar de andere. Door een donkere gang waar achter elk verlicht glas een aquarium was. Ze zag niet eens de wonderlijke, felgekleurde tropische vissen, die in het water hun vinnen bewogen. Ze trilde van angst. Hoe moest ze toch weer bij haar groep komen? Hoe kwam ze ooit weer thuis?

Ze was boos op zichzelf. Stom van haar om achter te blijven . . . Wat zou mams er wel niet van zeggen dat dit weer door haar eigen schuld gebeurd was? Maar ze wilde dapper zijn. Ergens moest toch haar groep en de rest van haar klas zijn?

Wat was ze moel! Ze kòn haast niet meer.

Er rolde toch een traan over haar wang. Haastig veegde ze die weg. Ze wilde niet huilen!

Daar was nog een deur. Die nog maar eens proberen . . .

De deur gaf toegang tot een grote zaal.

En toen . . . stond ze oog in oog met een levensgrote bruine beer. Ze was zó in de war, dat ze werkelijk dacht dat het een echte was. Dat hij haar aankeek en met z'n lange scherpe klauwen klaarstond haar te grijpen . . . Ze was weer op de Bereberg en in haar verbeelding hoorde ze het hevig gekraak van takken . . .

Toen kòn ze niet meer. Ze snikte het uit en riep schreiend:

„Mammie, mammie . . . kom toch! Ik ben zo bang . . .”

De bezoekers in de dierenzaal draaiden zich verbaasd om naar het huilende meisje. Een lerares die er met een groep meisjes stond, kwam op haar af en vroeg wat eraan scheelde.

Marietje kon haast geen woord uitbrengen. Ze vergat helemaal dat ze Engels moest spreken.

„Ik . . . ben . . . verdwaald,” snikte ze.

De lerares verstond het niet. Maar ze begreep wel zo ongeveer wat er aan de hand was.

„Ben je verdwaald?” vroeg ze.

Marientje kon alleen maar ja knikken.

„Stil maar, het komt wel in orde. Ben je hier met een klas?”

Weer knikte Marientje.

De lerares sprak even met haar groepje leerlingen. Dat waren al grote meisjes. Ze moesten hun schetsboek maar nemen en die beer tekenen. En hier wachtten tot zij terugkwam.

Marientjes snikken bedaarde. Met haar zakdoek veegde ze haar tranen weg. Ze voelde zich niet meer zo alleen nu deze vriendelijke juffrouw haar helpen wilde.

Ze gingen op stap.

„Ik zal in het inlichtingenkantoor vragen of ze je willen omroepen. En dan wacht ik daar met jou net zolang tot je gehaald wordt,” zei de lerares.

Marientje glimlachte alweer door haar tranen heen en keek haar dankbaar aan.

„Welke taal sprak je zo straks? Woon je hier niet?”

„Ik woon in Nederland; m'n moeder en ik zijn hier op bezoek.”

„Maar je spreekt al goed Engels.”

„Ik ga hier naar school,” zei Marientje trots.

„Zo, op welke?”

„De school in Paterson in New Jersey.”

„Hoe is het mogelijk?” riep de lerares. „Daar ben ik vroeger ook op geweest. Is Miss Maxwell daar nog?”

„Dat is mijn onderwijzeres! Die is hier ook in het museum!” riep Marientje.

„Nee maar, dat is leuk! Dan zie ik haar ook nog. Ik vond haar altijd zo aardig.”

„Ik ook!”

„Ik ben Miss Long,” zei de lerares. „En hoe heet jij eigenlijk?”

Marientje noemde haar naam en ze hadden samen schik omdat Miss Long het nogal moeilijk vond de r op z'n Hollands uit te spreken en er dus ook „Mewientsje” van maakte.

Ze kwamen in het inlichtingenbureau. Miss Long vroeg aan de meneer die er zat of hij dit verloren schaapje wel zou willen omroepen.

„Jij bent al de vierde vanmorgen. Maar ze zijn allemaal weer terechtgekomen. Het komt best voor elkaar, hoor.” Hij knikte Marientje bemoedigend toe.

Die werd er verlegen van toen even later door de luidspreker klonk: „Op het inlichtingenkantoor is een meisje uit een klas van de school uit Paterson. Wil iemand haar hier weg komen halen?”

In de hal waar de groepjes van haar klas elkaar ontmoet hadden, heerste intussen grote ongerustheid doordat Marientje vermist

werd. Linda was de eerste die tot de ontdekking was gekomen dat haar vriendinnetje er niet was. Toen ze op een bank zat uit te rusten, pakte ze een stuk chocola uit haar tas. Ze brak het middendoor en wilde Mariëntje de ene helft geven. Maar die was er helemaal niet. Linda keek rond, maar zag haar nergens. Ze stapte op mevrouw Cole af. „Mariëntje is er niet,” zei ze.

„Maar die was er immers zo pas nog toen ik jullie neuzen heb geteld!”

„Ja, maar ik zie haar nu nergens.”

Samen gingen ze bij de andere groepjes langs, maar geen Mariëntje.

De groepsmoeder zag er bleek van. Ze liep naar Miss Maxwell. „Ik mis dat Hollandse meisje uit mijn groep. In de Indianenzaal was ze nog bij ons.”

Miss Maxwell schrok er ook van. „’t Beste is dat u even naar die zaal teruggaat. Daar zal ze nog wel zijn. Ik houd hier wel een oogje in ’t zeil.”

De groepsmoeder haastte zich terug. In de zaal waren wel heel veel schoolkinderen. Maar nergens zag ze het blonde kopje van Mariëntje. Ze vroeg hier en daar of ook iemand een meisje in een roze jurk had gezien. Maar niemand was het vermiste meisje tegengekomen.

Hopend dat Mariëntje ondertussen weer was komen opdagen, liep ze naar de hal terug. Maar ook daar was ze niet.

Linda keek bedrukt voor zich. Waarom had ze ook niet beter op Mariëntje gelet? Door dat handenklapselletje met Jenny was ze haar helemaal vergeten. Toen mevrouw Cole zonder Mariëntje terugkwam, keek ze nog bedroefder.

Nu ging Miss Maxwell nog eens op zoek in andere zalen die op de hal uitkwamen. Ze kon niet weten dat Mariëntje daar wel doorgekomen was, maar door een andere deur die zaal weer had verlaten. En zo vond ze haar dus niet.

Nadat ze in drie zalen rondgekeken had, gaf ze het op en ging terug. Ook met de stille hoop dat het meisje dat aan haar zorgen was toevertrouwd, inmiddels weer bij de anderen zou zijn. Als ze nu maar niet het museum uitgelopen was. Of meegelokt door vreemden die haar kwaad zouden willen doen. Dat gebeurde nogal vaak in New York.

Aan het bezorgde gezicht van mevrouw Cole zag ze al dat Ma-

rientje nog niet teruggekomen was.

„Ik ga naar het inlichtingenkantoor,” zei de onderwijzeres. „Daar vraag ik of ze haar om willen roepen. We móeten weten of ze nog in het museum is. Anders bel ik de politie. Stel je voor dat haar iets overkomen is . . .”

Dat was het beste wat ze op dit ogenblik konden doen.

De kinderen waren allemaal onder de indruk. Dat een van hen weg was, legde een domper op het feestelijke van die dag. Vooral Linda had het er te kwaad mee. Mevrouw Cole zag wel dat het huilen haar nader stond dan het lachen. Ze ging naast haar zitten en leidde haar aandacht wat af door iets grappigs te vertellen.

Miss Maxwell was niet ver meer van het inlichtingenkantoor af toen een mannenstem door de luidspreker sprak en ze tot haar grote vreugde hoorde waar Marientje was. Opgelucht liep ze erheen. Het duurde toen niet lang meer of Marientje zag haar binnenkomen. Het is niet te zeggen wie blijer was: Marientje die haar zag of Miss Maxwell die het verloren schaap weervond . . . Bovendien was er nog de verrassing dat Miss Long en haar vroegere onderwijzeres elkaar na heel veel jaren weer terugzagen. Miss Maxwell bedankte haar oud-leerling hartelijk voor alles wat ze voor Marientje had gedaan. Ook de meneer die haar omgeroepen had, werd bedankt.

„Och,” zei hij, „het komt bijna elke dag voor. Ik ben altijd weer blij dat ik helpen kan. Geen dank; het was een kleine moeite.”

Miss Long kon met een gerust hart weer naar haar leerlingen teruggaan.

Marientje moest vertellen hoe het kwam dat ze bij haar groep vandaan geraakt was. Miss Maxwell mopperde op haar. Dat was niet zo leuk. Maar wel verdiend omdat ze zo dom had gedaan. Iedereen was blij dat ze terug was. Linda stopte haar gauw de halve reep toe.

„En nu verder dicht bij me blijven,” zei haar groepsmoeder.

„Wat helpt het of ik al neuzen tel en je blijft achter? Ik wil met m'n hele groep vanavond terug, hoor.”

„Ik zal u wel helpen,” beloofde William. „Vanaf dit ogenblik ben ik haar lijfwacht. Eenzame Wolf zal Ondeugende Squaw bewaken en niet uit het oog verliezen . . .”

„Ik reken op Eenzame Wolf,” lachte mevrouw Cole.

„Ik blijf heus wel bij u,” zei Marientje, die nog niet van de schrik bekomen was. „Het zal me vandaag geen tweede keer overkomen.”

„Fijn, dan kunnen we rustig verder genieten van deze dag,” zei de groepsmoeder blij.

Door het oponthoud was het langzamerhand al tijd voor de lunch geworden. Daarom gingen ze nu allemaal met elkaar naar buiten om in het park, in de stralende zon, hun boterhammen te gaan eten. Daarna mochten ze een half uur doen wat ze wilden. Als ze maar op het grasveld bleven en niet ver weggingen. Ze konden uitdollen of lui in het gras gaan liggen. Marientje koos het laatste.

Ze was nog moe van het gesjouw en de schrik. Het lag er heerlijk. De lucht was zo blauw en de rozen in het perk vlak bij hen geurden zo lekker. Ze draaide zich om en leunde op haar ellebogen op het gras, het hoofd in haar handen. Soezerig keek ze naar de meisjes die een kringspelletje speelden. De jongens waren natuurlijk weer Indianen. Ze slopen langs de struiken op zoek naar vijandelijke stammen en wild . . .

In de verte klonk het belletje van de ijsjeskar.

„Roep de kinderen maar, Marientje,” zei Miss Maxwell. „Ik trakteer jullie op een ijsje. We zullen maar zeggen dat het op de goede afloop van jouw avontuur is . . .”

Weg was Marientjes moeheid. Ze holde naar de anderen om hen te roepen. In een wip was ze terug, de meisjes achter haar aan. Met een waar Indianengehuil kwamen de jongens aanstormen. Een ijsje was meer waard dan krijgsbuit . . .

Ze zaten allemaal in het gras en likten om 't hardst aan hun ijsje!

Het luncheur was voorbij. In de kelder van het museum was een cafetaria, waar ze nog een kartonnetje met lekker koude chocolademelk kregen met een rietje erbij. Toen konden ze er weer tegen.

Ze gingen naar boven, naar de afdeling zoogdieren die er in Amerika zijn. Op weg daarheen vertelde Marientje aan Linda dat er ook een reuzegrote bruine beer was.

„Hoe weet jij dat nu?” vroeg Linda.

„Ik heb hem al gezien,” pochte Marientje. Maar ze vertelde er niet bij dat ze zo dom geweest was te denken dat het een echte was . . . en hoe ze ervan geschrokken was. Daar schaamde ze zich nu wel een beetje voor. Het was hier toch ook geen dierentuin met levende dieren?

Toch was het geen wonder dat Marientje dat had gedacht. Want hoewel de dieren opgezet waren, was dat door een kunstenaar zó gedaan, dat het was alsof ze leefden.

Toen ze met haar groep weer bij de beer was, zag ze pas dat naast het mannetje dat recht overeind stond, op de grond ook nog de berin zat aan een stroompje. Aan de rand daarvan lag een grote zalm. Een otter die de vis voor zichzelf gevangen had, keek uit de verte toe hoe dat lekkere hapje zijn neus voorbijging . . .

Behalve de bruine, zagen ze ook zwarte en grijze beren. En een heel grappig wasbeertje, met een lange, donkergeringde staart.

„Dat is een raccoon¹,” zei William. „Die wassen alles wat ze eten eerst in het water. Mijn neef heeft een tamme. Die heeft hij zelf grootgebracht. Als ik in de vakantie bij hem logeer, hebben we er altijd veel plezier mee.”

Wat waren er toch een hoop roofdieren in dit land!

Panters, bergleeuwen, hyena's en wolven, beren en boskatten. Ze zagen ze allemaal in hun eigen omgeving, in de bergen, bossen of woestijnen van Amerika. Maar ook vreedzame dieren zo-

¹ Spreek uit: rekóen, klemtoon op laatste lettergreep.

als herten en elanden met grote geweien en een heleboel andere. Wat was Marientje verrast toen er ook een beverkolonie bleek te zijn. Ook hier waren ze bezig een dam te bouwen. Zelfs de potloodstammetjes ontbraken niet!

„Zo heb ik het echt gezien!” riep ze. De kinderen keken haar ongelovig aan. Behalve Linda, die van haar beveravontuur wist. Marientje vertelde wat ze bij het Nawahuntameer had beleefd. „’t Is geweldig,” zei mevrouw Cole, „’k ben jaloers op je!” Marientje legde uit hoe zij er vanaf de picknickplaats gekomen waren.

„Kunnen wij daar ook eens heen?” vroeg Susi smekend „Als de houtvester ze ondertussen maar niet ontdekt heeft,” zei haar moeder, „want die zijn niet zo dol op die knagers. Ze veroorzaken nogal eens overstromingen door hun dammen. Het is onlangs nog gebeurd dat een heel dorp onder water liep doordat bevers een rivier hadden afgedamd. En wat ze ook deden om de dieren te verjagen, ze waren hun steeds te slim af. Ze werden gewoon een plaag van dat dorp.”

Op een plaat konden ze zien hoe het winternest er van binnen uit zag. Er was zelfs een kinderkamer in, waar de beverkindertjes onder toezicht van een beverwijfje aan het spelen waren. Wat hadden ze daar een schik om met elkaar.

Ze hadden nog lang niet alles, maar nu toch heus wel genoeg gezien. Ze zouden nog wekenlang op school erover kunnen praten en lezen. En tekeningen maken van alles wat ze vandaag gezien hadden.

Op de witte trappen bij het ruitersstandbeeld wachtten ze op Martin. Hij was er nog niet. Maar dat was niet erg. Je zat lekker en je kon er fijn kijken naar alles wat voorbijkwam. Ver achter het park glansden de wolkenkrabbers in de middagzon. Over een ruiterspad kwam een stel ruiters aangedraafd. Een grote witte passagiersboot op de Hudson liet met z’n toeoe-toeoe-toeoe horen dat alles klaar was om de reis over de oceaan naar Europa te beginnen. Marientje dacht eraan dat mams en zij in de herfst ook weer op zo’n boot naar huis terug zouden varen. Het toeoe-toeoe-toeoe klonk uitnodigend, alsof de boot haar riep: „Toe, ga nu ook met me mee.”

„Nee,” dacht ze, „lekker nog niet. Er is hier ook nog zoveel te zien en te beleven in dit grote land. Nog een poosje wachten,

boot! Dan ga ik weer met je terug naar m'n eigen land, naar Nelleke en m'n eigen school."

Op het grote grasveld speelden kindertjes bij hun moeders. Blanke kindertjes en negerkindertjes, ze dartelden allemaal even blij rond.

Verzadigd van alle indrukken keek de klas toe. Tot Martin voorreed en ze weer zingend in de bus naar huis gingen. Door de nu nog drukkeren straten, langs de Hudson, over de grote grijze brug met het rode torentje eronder op zijn teen . . .

Thuis wilden ze graag horen hoe alles geweest was. Opgewonden vertelde Marientje.

Over de Indianen en de griezelig-bijna-echte-beer. En ja, toen kwam ook het verhaal hoe ze van haar groep weggeraakt was . . . en er toch weer bij terechtgekomen was. Ze durfde mams haast niet aan te kijken.

„Maar kind toch,” schrok die, „hoe kon je nu weer zo dom doen? Dat is nu al de derde keer! Eerst loop je achter een eekhoorn aan, dan ga je naar de bevers en vandaag blijf je achter om naar iets te kijken en verdwaal je in het museum. Iedere keer moeten er mensen om jou in de piepzak zitten. Dat moet nu maar eens ophouden! Anders kun je niet met ons mee als we de volgende maand, wanneer het vakantie is, in de auto die verre reis naar Michigan zullen maken.”

„Driemaal is scheepsrecht, mams. Heus, nu is het afgelopen. Ik beloof het u.”

„'t Wordt tijd. Ik dacht dat ik met een grote dochter op reis was.”

„Dat bent u ook,” zei Marientje, „heus mams, ik zal het u echt laten zien!”

INHOUD

1. Alles is anders	7
2. Marientje ziet de school	11
3. Kriebels en de eekhoorn	16
4. De tweeling komt logeren	26
5. Van beren, hete honden en bosvarkens	32
6. Avontuur in het potlodenbos	41
7. Alleen in het donkere bos?	50
8. Alles komt goed	56
9. Van Indianen en een pijlpunt	62
10. Met de klas op stap	67
11. Driemaal is scheepsrecht!	74